

Arbejdere i alle lande og undertrykte folk, foren jer!

Arbejderbladet

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister

nr.8

september 1975

2kr.

ISRAEL FORBEREDER NY KRIG

MEN DEN PALÆSTINENSISKE
BEFRIELSESBÆVÆGELSE
ER PÅ VAGT
MOD DEN NYE
AGRESSION

Læs om KISSINGERS FREDSCIRKUS i Mellemøsten s. 8.

Den Palæstinensiske Befrielsesorganisations (PLO) øverste leder, Yassir Arafat, sagde for nylig til det franske blad Le Monde, at palæstinensiske efterretningsfolk har opsnappet udskrifter af tophemmelige møder i den israelske regerings forsvarskomite. Ifølge disse er det den israelske regerings hensigt at starte en 'forebyggende krig' mod Syrien/Jordan, efter at Egypten med undertegnelsen af den nye 'freds'-aftale er blevet koblet ud af den samlede arabiske front.

Om de israelske krigsforberedelser siger Arafat bl.a.: "Forberedelserne er allerede langt fremskredne. Den regulære israelske hærsmandsstyrke er blevet forøget fra 80.000 til 120.000 mand - uden at medregne de 50.000 reservister, som underkastes en intensiv træning. Land-, sø- og luftstridskræfternes potentiell er blevet fordoblet siden Oktoberkrigen i 1973."

Hertil kommer, at Israels militær, ifølge den israelske dagspresse, 1 dag indkalder værnepligtige af kategorier, som tidligere blev fritaget for militærtjeneste.

Træningen er hårdere end nogensinde, og samtidig forberedes befolkningen psykologisk på nye, store tab i en kommende krig. Et blad skrev således: "20.000 faldne er ingen høj pris, blot sejren bliver endelig!"

Logikken er da også klar nok: Efter Israels halve nederlag i Oktoberkrigen har USA-imperialisterne vist en noget mere tilbageholdende opbakning om Israel, og har i større omfang søgt at vinde indflydelse i andre lande i det så vigtige, olierige Mellemøsten - først og fremmest i Egypten. For atter at kunne blive USAs sikre bastion i området må Israel vise sig i stand til at vinde en knusende sejr over araberne.

Den israelske sabelraslen har også givet resultat i form af den nye aftales løfte om amerikansk økonomisk og militær bistand til Israel på i alt 3,3 milliarder dollars (ca. 20 milliarder kr.). Bistanden består bl.a. af helt nye F-15-jetjagere, nye Lance jordmissiler, og desuden garantier for fortsat energiforsyning til Israel til gengæld for olieforretning Abu Rudeis.

VI KRÆVER ARBEJDE

- men det får vi ikke af
folketingets ekstra samling

Sådan stod vi i maj sidste år: Tusinder og atter tusinder, mod nedskæringer, mod Hartling. Og i november, mod arbejdsløsheden, mod Hartling. Og i marts i år mod nul-diktatet, mod Anker. Jo. Anker kom til, og der kom 120.000 arbejdsløse. Hvad gør han for dem? Se side 3

"VI HAR LUKKET FOR GASSEN - TIL DE ÅBNER FOR KASSEN"

B&W - strejken: se

INDHOLD:

DALSAGER SANERER
FISKERIET s. 3

SVINERIET I ÅRHUS
BUGT s. 4

STOP TENNISKAMPEN
CHILE-SVERIGE s. 4

STÅ FAST, SØMÆND . s. 4

PORTUGAL: BEKÆMP
SOARES - VÆR PÅ VAGT
MOD CUNHAL s. 5

ANGOLAS KAMP FOR
UAFHÆNGIGHED s. 5

DET ALMENNYTTIGE
BYGGERI: HUSLEJEN
STIGER - PROFITTEN
SIKRES s. 6

KAMPEN MOD NEDSKÆ-
RINGERNE PÅ DAGS-
INSTITUTIONERNE .. s. 7

INDIEN: FOLKETS KAMP
ØGET - GANDHI SKÆRPER
DIKTATURET s. 9

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123111

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister
Adresse: Skelbækgade 42-44, kld., 1717 København V
Ansvarshavende: Finn Sprensen

AL STØTTE TIL B&W ARBEJDERNE

Når arbejderne i klub 4 på B&W strejker mod et diktat fra B&W-ledelsen, så er det nok en lokal kamp, men i princippet er det hele arbejderklassens kamp mod arbejdsgivernes forsøg på at standse enhver generel lønstigning, som der blev lagt op til ved regeringens indgreb i overenskomsterne.

Kampen drejer sig derfor ikke kun om hvorvidt de strejkende skal have nogle få øre mere i timen eller ej. Det er en kamp om det skal lykkes arbejdsgiverne at knægte de strejkende på B&W for derigennem at statuere et eksempel til at holde andre arbejdspladser i ro. Hvis de kan vise at det ikke lykkedes for arbejderne på en af vores største og mest politisk bevidste arbejdspladser, at gennemføre selv de mest rimelige lønkrav, ja, så har de gode kort på hånden i lignende sager.

Men arbejdsgiverne står ikke alene i kampen. De får også denne gang hjælp af deres trofaste lakajer i fagbevægelsen. Det er endnu engang den utrættelige Paulus Andersen der med stor iver prøver at bryde strejken. Han har på sædvanlige sjofle facon truet arbejderne med alskens ulykker og eksklusion af metalforbundet hvis de ikke vil makke ret, dvs. ophæve blokaden og lade organisationen tage sig af sagen. Men mon ikke de strejkende har hans optræden i Sabroe Øst og Nilfisk i frisk erindring så de ved hvad der sker hvis organisationen "tager sig af sagen".

Også den socialdemokratiske regering Anker Jørgensen har ydet sit bidrag ved bl.a. at sige til de strejkende at de skal passe på ikke at save den gren over, de selv sidder på.

Han hentyder naturligvis til rygterne om lukning af værftet. Det kan man tage let på, da det er en kendt sag, at arbejdsgiverforeningen, der står bag B&W's ledelse, jo har flere hundrede mill. til brug i den slags sager.

Også i Arbejdsretten har arbejdsgiverne deres hjælpere. Arbejdsretten har idømt de strejkende en kæmpebod, og rettens sekretær, civildommer C.Ove Christensen udtaler til Børsen, at han ikke kan forstå, at man ikke "lader politiet rydde porten, når folk sidder og spærrer". Det var hvad man kunne forvente fra de kanter af.

HVEM HJÆLPER?

Der er nu i stort omfang kommet gang i støttearbejdet. Der er mange steder dannet støttekomiteer, der samler penge ind og spreder oplysninger om strejken. En af de vigtigste betingelser for strejkens gennemførelse er økonomisk og moralsk støt-

te. Denne støtte kommer nu fortrinsvis fra støttekomiteer der er oprettet af enkeltpersoner, komiteer der ikke råder over andre midler og medier end løbesedler og plancher. Men der findes andre organisationer og partier der råder over både dagblade og veludviklede organisationsapparater. Der er formandsinitiativet der råder over en landsdækkende organisation med rødder i alle store arbejdspladser. Hvorfor træder de ikke sammen og udsender en erklæring til samtlige arbejdspladser om at støtte strejken? De skvalrede ellers godt op ved overenskomsten om at nu skulle vi rejse lønkrav.

Der er DKP, som kalder sig selv et arbejderparti. Men hvad har DKP's ledelse gjort? De har ikke i Land og Folk haft nogen som helst opfordring til folk om at støtte strejken. De har end ikke engang bragt en adresse, hvor man kan sende penge til de strejkende. Deres syn på hvordan situationen på B&W skal klares giver de udtryk for i lederen i Land og Folk d.29.8.: "Der er kun en vej for at få løst op for situationen på B&W, nemlig forhandling. Der er i den henseende brug for u-traditionelle metoder, men hverken politiknipler eller trusler om eksklusion er farbar vej. Men hvad om civildommer C.Ove Christensen og Paulus Andersen satte sig til forhandling og blæste på de aldeles og ganske forældede fagretsregler?"

Det er altså DKP's løsning på situationen at en fascistisk dommer og en rådden fagpamper skal sætte sig og forhandle i arbejderne interesse. Det er i sandhed en "utraditionel" metode.

Der er to afgørende betingelser for at strejken kan føres til sejr. Det er for det første, at de strejkende fastholder deres beslutning om at holde organisationerne udenfor, så de fortsat sikrer at det er arbejderne der leder strejken, og at strejkeudvalget, og kun strejkeudvalget forhandler med arbejdsgiverne. Det er for det andet, at fastholde og videreudvikle solidariteten fra andre B&W-arbejdere, både de, der endnu er i arbejde, og de der er hjemsendt, og få dem til aktivt at deltage i støttearbejdet. At støttearbejdet i det hele taget kommet op at stå, så det kan mobilisere flest muligt mennesker til aktivt at støtte strejken. Situationen skærpes for hver dag der går og presset udefra på de strejkende bliver større og større, og vi opfordrer alle der har mulighed for det til at yde økonomisk og moralsk støtte til de strejkende på B&W.

Deres kamp er også vores kamp!
31.8.75.

Organisationerne skal holdes udenfor

INTERVIEW MED ARNE JØRGENSEN

HVAD VAR BAGGRUNDEN FOR KONFLIKTEN?

Hele foråret har vi haft bonusforhandlinger, som ledelsen trak ualmindelig meget i langdrag. Omsider kom de med et forslag der reelt gav os 15 øre mindre i timen. Så havde jeg kun et at gøre: Indkalde klubbestyrelsen, og vi blev enige om at indkalde medlemmerne. Så lige før vi skulle have møde med medlemmerne, blev vi kaldt til ledelsen igen, og de kom med et nyt tilbud, der kun gav os status quo. Vi kræver en forbedring på 29 øre i timen pr. skib.

Medlemmerne ville fortsætte arbejdsnedlæggelsen. Jeg foreslog at vi kunne gå i arbejde et par timer, og så holde møde igen, men det blev forkastet. Vi gik over og forhandlede nogle gange og ville de ikke give os nogen tal, så ville jeg. Og jeg kom med nogen tal, som medlemmerne stemte ned, og blev ved med at stemme ned regelret - tre gange tror jeg. Altså bestyrelsen blev stemt ned tre gange. Det bøjede jeg mig helt for, og så gik jeg altså helt og holdent ind i det, som vi er i nu, den kamp som er nødvendig. Jeg blev simpelt hen revet med. Og der kan jeg godt sige, fra min helt personlige erfaring, - nu hører jeg jo til de gamle i gårde herude og måske for at være helt ærlig faldet en lille smule til ro, tulla sådan gennem det daglige - at det der er bygget op her af kammeratskab, det er simpelt hen helt fantastisk.

Men der er mere end penge i det. Der er principper. Vi må tænke på alle de skibe der kommer fremover, hvor firmaet rationaliserer mere og mere. Man gør sektionerne mindre og mindre, skærper kontrollen med produktionen og fortjenesten, og styrer den.

HVORDAN HAR I ORGANISERET STREJKEN?

Vi har altså gjort det, at vi hver eneste dag har holdt fællesmøder. Da vi blev klar over at der ikke var andet at

gøre end at slås, så gjorde vi det, på et forslag fra salen, at vi oprettede en strejkekomite på 12 mand.

NU ER LANGT DEN STØRSTE DEL AF KOLLEGERNE JO SENDT HJEM - HVORDAN VIL I OPRETHOLDE KON-TAKTEN MED DEM?

Når kollegerne bliver sendt hjem, så kommer de og klapper os på skulderen, og siger: "God kamp, her er en fem'er."

Vi vil ud med plancher ude ved Smedebygningen. Vi forsøgte jo at samle ind inde i bygningen, men der blev vi smidt ud. Og så har vi jo strejkestøttekomiteer, som skyder op over hele landet. Jeg har aldrig før været klar over hvilken fantastisk betydning det har.

Det kan jo ikke undgås at det kniber lidt med økonomien, men bare vi ser at der kommer lidt ind, så er vi parat til at fortsætte. Men vi kæmper jo mod et stort apparat. Dels Paulus trussel, som i øvrigt fik sammenholdet helt op at stå. Dels truslen med at vi bliver fyret. Men det ta'r vi meget afslappet på. Men hvis det sker, så lukker hele biksen, det tror jeg.

De kan slet ikke stille arbejdet frit, de kan ikke gøre det. Vi er jo specialister, de kan ikke afløse nogle af vores folk overhovedet.

DET FREMGIK AF AVISERNE FREDAG (d.28) AT I VILLE KOMME MED ET FORHANDLINGSUDSPIL OVER FOR LEDELSEN?

Det har ikke noget på sig. Skal vi have en forhandling skal det være en lokal forhandling. Vi vil ikke i klemme mellem organisationerne. At vi så i den sidste ende måske skal have knækket nakken, men vi undgår så vidt muligt at komme i klem-

me. Men jeg blev kaldt til møde hos Poul Madsen, og jeg gik selvfølgelig derop og sagde hvad siger I. Men jeg går bare derover og lytter til hvad de siger. Der bliver fra min side ikke foretaget andet end at skrive ned, og så gå tilbage til medlemmerne, og referere. Der bliver ikke forhandlet noget fra min side.

I HAR TIDLIGERE SAGT AT PAULUS IKKE KAN LØSE JERES PROBLEMER. TAGER I DET MØDE MED HAM PÅ TIRSDAG (d.29)?

Det har vi ikke besluttet endnu, om vi skal møde ham, eller fryse ham ud, eller hvad vi skal. Men vi har ikke fået noget brev fra ham.

Selv om vi skulle blive tvunget til at tabe, for det er jo nogle store mastodonter, så vinder vi alligevel mere ved at fortsætte. For det er alligevel et hug, for det vil brede sig ud over hele arbejderklassen, sådan noget som det vi laver her.

HVAD HAR I TÆNKT PÅ AF MODTRÆK OVER FOR PAULUS TRUSSEL OM AT UDELUKKE JER AF FORBUNDET?

Indtil videre ingen modtræk. Men vi har jo ikke fået noget brev eller noget, vi kender det kun fra pressen. Men jeg tror ikke den går, så godt kender jeg arbejdspladsen. Så ville de gå hjem allesammen. Eller rettere møde op! Det ville give tumult. Men herregud, han er jo også bange, den kære Paulus. Han har jo en lang række affærer liggende, hvor han har sået utilfredshed. Den sæd kommer han til at høste selv.

Vi vil ikke lade organisationerne afgøre vores forhold, det bliver en del af vores kampopgaver.

Ingen støtte fra Carlo

Den 28. august indleverede en gruppe Lindø-arbejdere et forslag til en støtteresolution for de strejkende B&W arbejdere til deres fællesklub. Men da Paulus Andersen samme dag havde spillet med musklerne, og havde truet B&W-arbejderne med eksklusion af forbundet skulle Paulus Andersens partifælle og fællestillidsmand på Lindø, Carlo Brandt, ikke nyde noget. Han oplyste derfor bare

over højtalerne, at fællesklubben havde besluttet ikke at sende resolutionen til afstemning, men hvis nogen skulle være interesseret i at yde økonomisk støtte, kunne de henvende sig til tillidsmanden. Dermed havde han gjort hvad han kunne for at forhindre en effektiv støtte fra Lindø-arbejderne til kollegerne på B&W. Skrubrækkeri er den eneste rimelige betegnelse på den slags.

GÅ MED I STØTTEARBEJDET

Rundt omkring i landet oprettes der støttekomiteer. Meld dig til en af dem og deltag aktivt i støttearbejdet. Hvis der ikke findes en i det område hvor du bor, så kontakt B&W-arbejderne og hør hvordan og på hvilke betingelser støttekomiteer oprettes. Kontakt strejkeudvalget og bed om materiale og indsamlingshuset, B&W Refshaleøen, 1433 København K. - beløbet sendes på en postanvisning. Strejkeudvalget kan også kontaktes på tlf.: AS 3305 i arbejdstiden.

FOLKETINGSSAMLINGEN: ET KYNISK SPIL

Regeringen påstår at den har indkaldt folketinget til en ekstraordinær samling for at gøre noget for de arbejdsløse. Men hvad bliver resultatet af denne folketingssamling: Et slag i ansigtet på de 120.000 arbejdsløse, på 60-70.000 unge, som står uden uddannelse, uden arbejde.

Den nye opfindelse er en "forbrugsudvidelse" - en momssænkning som skal løbe et halvt år. Lige præcis det halve vinter-år hvor arbejdsløsheden også under "normale" forhold stiger kraftigt. Med den stignings-takt, der har været i eftersommeren, vil arbejdsløsheden blive endnu voldsommere. Momssænkningen vil sikkert kunne dæmpe det noget, og det er godt - men skaffer det arbejde? Nej. Og hvad der sker når momsen bliver hævet igen, kan man sige sig selv.

De konkrete forslag til beskæftigelsesarbejder som

regeringen foreslår er hurtigt overset. Ca. 700 millioner er alt hvad den vil sætte af, og det til ting som kun giver arbejde til et beskedent antal bygningsarbejdere: reparationsarbejder og energibesparende foranstaltninger i statens boliger.

Ser "arbejder"regeringen stort på de arbejdsløses krav, så har den desto mere travlt med at opfylde kapitalens mindste ønsker: Øgede tilskud til erhvervsinvesteringer, til eksporten. Og for at det ikke skal være løgn: Produktivitetsfrem-mende foranstaltninger. I realiteten er det rationaliseringer regeringen foreslår.

Skaffer støtten til kapitalisterne da ikke arbejde? Har Anker Jørgensen, og før ham Hartling, og før ham igen Anker, bestilt andet end at give kapitalisterne den ene saltvandsindsprøjtning efter den anden? Har det skaffet arbejde indtil nu?

PISKEN OG GULERODEN

Heller ikke når det drejer sig om at "forhindre omkostningsstigninger" ligger Socialdemokratiet efter Venstre og de andre åbenlyst borgerlige partier. Hartling vil allerede nu have vedtaget et nyt lønstop, og Anker og fagbevægelsen vender sig stærkt imod det. Men det er jo heller ikke mere end et halvt år siden at regeringen selv dikterede lønstop i to år. Hvad vi kan vente os fra den ved næste overenskomstforhandling fremgår klart af Ankers udtalelse i Aktuelt d. 29.8.:

"Med sigte på overenskomstforhandlingerne i -77 kan vi allerede nu varme op til en forståelse af en udvikling med samme lave niveau som nu"

Anker og Hartling er kun virkelig uenige om en eneste

ting: Det er hvordan de skal få den arbejdende (og arbejdsløse) befolkning til at bære byrderne af kapitalismens krise. Hartling svinger piskeren, Anker vifter med guleroden - denne gang en momssænkning, andre gange falske løfter om at de rige også kommer til at betale.

Derfor bliver der heller ikke tale om noget regerings-samarbejde mellem S og V i den nuværende situation. Men det er jo heller ikke nødvendigt. S og V har samarbejdet om det ene forlig efter det andet, og det vil også ske denne gang.

Et parti som de radikale har kun et valg at frygte, og vil sammen med venstre side af salen stemme for momssænkningen. Og sådan vil "arbejder"regeringen hoppe gennem den ekstraordinære samling - lidt på det højre og lidt på det venstre ben, uden at have rørt en finger for de arbejdsløse.

Kun en ting kan stikke en kæp i hjulet på dette kyniske skuespil: Et landsdækkende pres på myndighederne, folketing og kommuner, i form af demonstrationer, protest-skrivelser, underskriftindsamlinger til fordel for de arbejdsløses krav. Aktioner netop nu før studehandlerne er det eneste der kan aftvinge folketinget indrømmelser.

Men hvem går i spidsen for dette? Ja, hvem har mulighed for det. Den 26. november sidste år indkaldte DKP, gennem arbejdsløshedsudvalget i Byggefagenes Samvirke til demonstration foran Christiansborg. 80.000 mødte op og støttede kravet om fuld beskæftigelse. For en måneds tid siden indleverede Byggefagenes Samvirke 50.000 underskrifter for de

arbejdsløses krav til Anker Jørgensen, der smilede overbærende. Arbejderne er parat til at slås.

Men vi skal ikke vente os at Byggefagenes Samvirke forsøger at organisere et sådant landsdækkende pres, nu hvor der er mere brug for det end nogensinde. DKP og SF som dominerer Byggefagenes Samvirke, har alt for travlt med at agere "venstre ben" for Regeringen Jørgensen, rose dens moms-sættelse, og på denne måde overbevise ham om at de også er "ansvarlige partier".

VI KRÆVER ARBEJDE

Men det skal ikke forhindre os i at rejse de arbejdsløses krav. Vi kræver arbejde i gangsat nu. Og vi kræver arbejde som gavner den arbejdende befolkning. Der er nok at tage fat på: Fornyelse af boligmassen, skoler, hospitaler og andre sociale institutioner, forbedring af samfærdselsmidler - veje, S-baner, broer.

Og vi kræver ordentlige vilkår for de arbejdere som uden skyld kastes ud af produktionen, som "reserve".

Bortfald af enhver begrænsning af retten til understøttelse.

Fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste.

Dyrtidsregulering af understøttelsen, som kan give virkelig kompensation for pristigningerne.

"Samfundet har ikke råd" siger nogen. Kapitalen har råd, siger vi, så lad den betale, hvis profitjagt er årsag til arbejdsløsheden.

Først og sidst kræver vi arbejde til alle. Men det bliver mere og mere tydeligt at dette krav ikke kan indfries under kapitalismen.

'FISKERIET SKAL SANERES VED KONKURSER'

- ovenstående sætning var Fiskeriminister Dalsagers svar på fiskernes protester over de kvotaordninger som er blevet indført over for sildefiskeriet. Og med disse ord som Dalsager kom med i begyndelsen af juli (Se Land og Folk 11.7) røbede han i et glimt hvad regeringens fiskeripolitik går ud på.

KVOTAORDNINGEN

Ifølge et forslag fra den Nordøstatlantiske Fiskerikommission (der tæller 15 lande som medlemmer) skal det danske sildefiskeri begrænses ved hjælp af en kvotaordning. Fra den 1.7 i

år og til udgangen af 1976 må der kun landes ialt 69.000 tons sild i danske havne. Det er en drastisk nedskæring til ca. 1/3 af den normale fangst. Samtidig må ingen last indeholde mere end 30% konsumsild. Hvis en last indeholder mere, har fiske-

rikontrollen ret til at konfiskere lasten til fordel for statskassen og fiskeren kan risikere en bøde oven i.

FALD I SILDEBESTANDEN

Baggrunden er det kraftige fald i Nordsøens sildebestand. Ifølge fiskeribiolog K. Popp Madsen er Nordsøen idag kun 10% af hvad den var i 50'erne. Der kan kun være en årsag til så kraftigt et fald: at fiskeriet, som al anden erhvervsvirksomhed styres af profimotivet. På trods af mange advarsler fra havbiologerne, så drives der rovdrift på bestemte arter - især torsk og sild.

SILDEKVOTAERNE VÆRDILØSE

Men kommer Dalsager nu ikke naturen til hjælp med sine sildekvotaer? Nej. Som både fiskere og havbiologer har påpeget så er kvotaordningerne værdiløse, når det gælder bevarelse af bestanden.

Fiskeskipper Willy Holm Hirtshals, udtaler til Børsen d. 25.7.:

"Vi kan se på vores ekkolod hvor der er nogle fisk. Men vi kan ikke se hvilken slags fisk det er. Vi kan slet ikke se, om der er mange eller få sild i den stime vi har fundet. Det kan vi først se når vi har halet fiskene indenbords, og så er de sild som vi har taget ganske enkelt døde".

Poul Dalsager - Fiskeriminister.

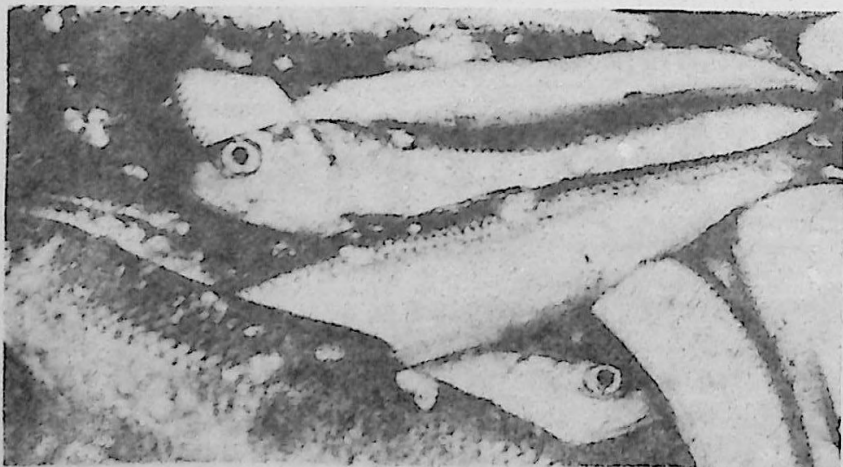
Reglerne siger, at hvis man får for mange sild i sine garn skal man søge hen og fiske et andet sted. Men netop den danske fiskeriflåde udgøres for størstedelen af små kuttere, der ikke har motorkapacitet til at følge de store stålcuttere ud på Fladen Grund, hvor der er mulighed for at kompensere sin sildefangst med andre arter. Resultatet bliver at de små kuttere må blive og fiske samme sted og smide de overskydende (døde) sild over bord for at undgå bøder og konfiskation af lasten.

MONOPOLKAPITALENS POLITIK.

Altså tegner der sig et klarere billede af regeringens fiskeripolitik. Presset

af de store fiskerinationer i den Nordøstatlantiske Fiskerikommission Vesttyskland, England, Holland og Sovjet, må Dalsager acceptere en indskrænkning i de danske sildefangster, der er langt de største i Nordsøen.

Men samtidig vil han, som en god socialdemokratisk ven af "erhvervslivet" gøre det på en måde så det danske fiskeri bliver mere konkurrencedygtigt. Og hvad er svagheden ved den danske fiskeriflåde i forhold til de andre nationers. Den er netop, at den for størstedelen udgøres af små kuttere, hvorimod de andre nationers fiskeriflåder består af store stålcuttere og ejes af få og store rederier. Dalsager betjener sig så af en løsning, der begrænser de små kutteres fangstmuligheder og som i løbet af kort tid vil sende endnu flere fiskere ud i arbejdsløshed (i Esbjerg er den iforvejen oppe på ca. 15%). Men en ordning der sikrer de store kuttere deres andel, At fiskerne har kunnet presse Dalsager til at protestere over for Den Nordøstatlantiske Fiskerikommission skal man ikke lade sig narre af. Hans konsekvente nej til statsstøtte til fiskerne, og regeringens ophævelse af "oliestøtten" (en form for driftstilskud) viser, at han mener det alvorligt med at "sanere fiskeriet." Fiskerne kommer til at slå hårdt, hvis de vil opnå indrømmelser.

"Kvotaordningerne er en død sild".

SVINERIET I ÅRHUS-BUGT

I begyndelsen af august måned, mens det endnu var meget varmt, var det umuligt at bade i Århus og langs det meste af Jyllands østkyst p.g.a. en stinkende grød af døde alger, som lå i en tæt bræmme langs badestranden - flere hunde døde af at drikke det snavsede vand, og mennesker er blevet syge af at bade i det.

Jyllandsposten d. 7. 8.: "Der er dog ikke tale om forurening, men det er blot en ganske naturlig ting, der er forårsaget af forskellige uheldige sammentræf, oplyser statsbiolog Ole Bagge fra Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser".

Således lød det fra alle aviser i de første dage af forureningen stod på, og først efter at et par hunde var døde, begyndte tvivlen at rejse sig, og endelig, da det hele faktisk var ovre, blev vi direkte advaret mod at bade i det snavsede og giftige vand.

Den 17. 8 i Århus Stiftstidende hævder både stadsingeniøren og rådmand Olav P. Christensen at algeeksplosionen ingen forbindelse har med spildevandsudledningen. "Vi skal blot tage den med ro og afvente resultatet af bugtrøret, der bliver færdigt d. 6.

oktober i år", udtaler han.

Vi har talt med Gunnar Hansen, medlem af forureningsgruppen Noah.

AB: "Hvad skyldes algeeksplosionen i Århus bugt i varmeperioden?"

G.H.: "Det skyldes, at den giftige blågrønne alge, som der her er tale om, trives særdeles godt i de næringsstoffer, der findes i spildevandet i Århus bugt - varmen giver ekstra gode vækstbetingelser".

AB: "Sker der nogen rensning af spildevandet i Århus?"

G.H.: "Den eneste rensning der findes af spildevandet, er en mekanisk rensning - dvs. at cykelstel og andre større ting sies fra, før vandet ledes ud i bugten".

ÅRHUS KOMMUNES "FORURENINGSPROGRAM".

Hvad gør Århus kommune da for at bekæmpe den tiltagende forurening? I 1971 vedtog byrådet i Århus at det snavsede spildevand skulle ledes ud i bugten gennem et ca. 2 km langt rør. Dette projekt er nu igang og ventes færdigt om få måneder.

I den gamle vandløbslov, som var gældende på det tidspunkt, hvor beslutningen blev vedtaget, står der, at eksisterende

forurening skal nedbringes, og at nye områder ikke må forurennes. Det sidste er netop hvad man gør, når man fører det snavsede spildevand længere ud. På trods heraf og på trods af en resolution med krav om effektiv rensning bag hvilken der stod 65.000 medlemmer i erhvervs- og fritidsforeninger, stemte samtlige medlemmer i Århus byrådene for denne løsning af spildevandsproblemet. Fra socialdemokratisk side (med støtte fra SF, VS og DKP) fik man tilføjet, at der inden 2 år efter bugtrørets opførelse skal foreligge et projekt til yderligere rensning. Hvad disse vage formuleringer indebærer, har Noah forsøgt at få oplyst, men har intet svar kunnet få.

Gunnar Hansen fra Noah udtaler, at det er tvingende nødvendigt med et biologisk-kemisk rensningsanlæg, hvis spildevandsproblemet skal løses - i modsat fald kan vi risikere at samme situation, som vi har oplevet denne sommer, vil opstå igen og igen.

Før vi forgår i skidt, kræver vi, at Århus kommune sætter arbejde igang, for at vi kan få bygget et rensningsanlæg, som effektivt kan rense spildevandet.

STOP TENNISKAMPEN CHILE-SVERIGE

Een af de mange brutale undersøgelser af folk i dagens Chile

Den 11. september er det to år siden, at fascistiske generaler tog magten i Chile og styrtede præsident Allendes regering.

Solidariteten med det chilenske folk voksede med kuppet, og over hele verden demonstrerede progressive mennesker deres foragt over for det nye styre.

Men det viste sig endnu en gang, at det ikke var alle, der i virkeligheden mente deres ord om solidaritet alvorligt. Et af de tydeligste eksempler er nok den svenske regering. Som sædvanlig tog Oluf Palme de store ord i brug lige efter kuppet. Men allerede kort efter, da Verdensbanken skulle beslutte, om man ville acceptere en udsættelse for betalingen af de lån, Chile havde fået (en udsættelse, som blev nægtet Allende) stemte Sverige ikke. Palme-regeringen var dermed med til at støtte militærjuntaen.

Oluf Palme har siden fået lejlighed til at vise sin holdning til de chilenske flygtninge. Flygtninge, som han udtalte sin solidaritet med lige efter kuppet. Også i dette spørgsmål stod ordene ikke mål med handlingerne. Palme har ved flere lejligheder

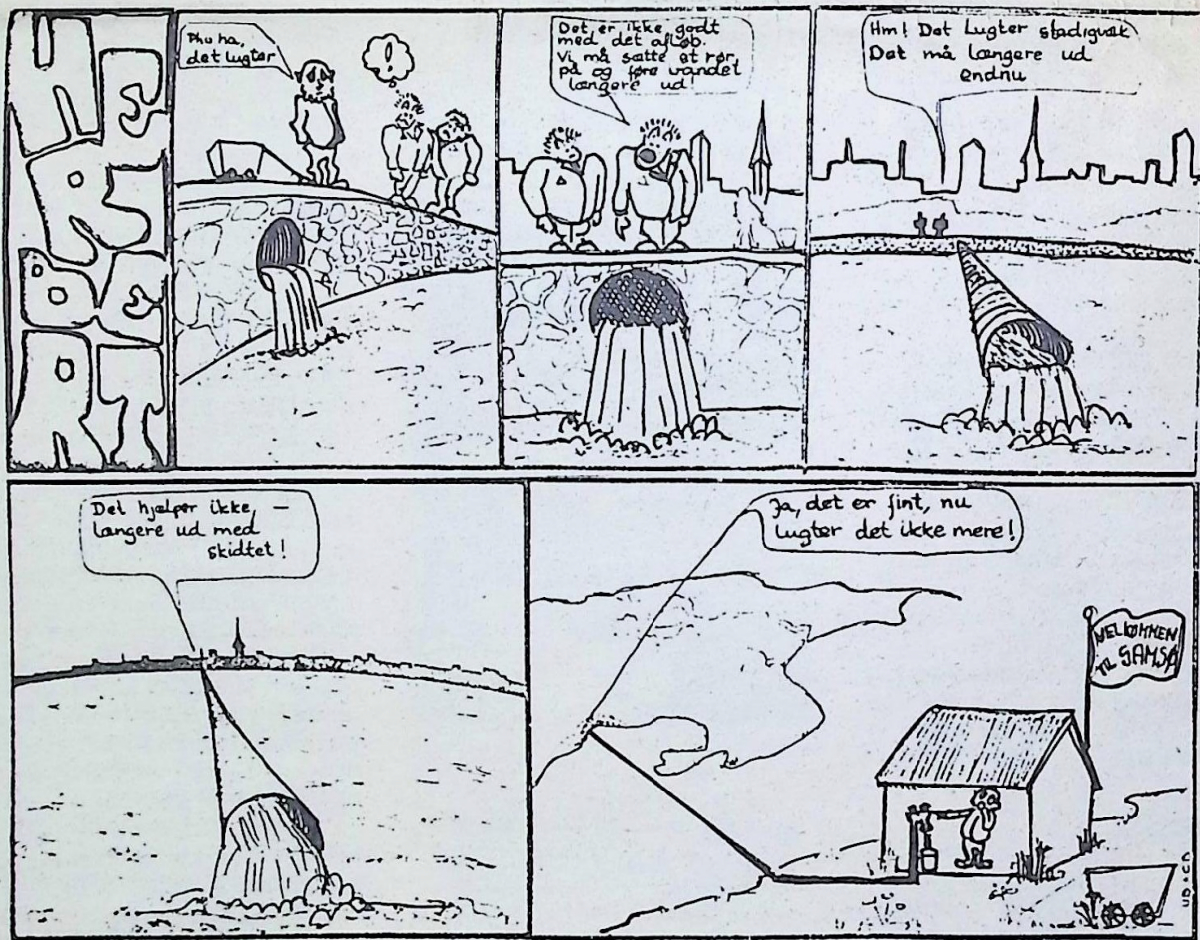
der nægtet flygtninge fra Chile adgang til Sverige.

Sidste skud på stammen er den tenniskamp i Davis-Cup-turneringen mellem Chile og Sverige, som skal spilles den 20.-21. september. Allerede nu har forskellige organisationer forsøgt at få det svenske tennisforbund til at aflyse kampen. Men dette er blevet afvist, da man ikke ønsker at "blande politik og sport sammen".

Men dette er ikke noget argument. Politik og sport har altid hængt sammen, og det ved fascist-juntaen i Chile også. F.eks. er en af spillerne på Davis Cup-holdet aktiv propagandist for Pinochet-styret. Når han ikke spiller tennis, rejser han rundt og forsøger at hverve medlemmer til Pinochets fascistiske ungdomsorganisation.

Med dette som baggrund er det tydeligt, at det vil betyde et nederlag for Pinochet, hvis kampen ikke bliver afviklet, og samtidig vil det være en sejr for den chilenske Landsorganisation og arbejderbevægelse, der har opfordret til total politisk, økonomisk og kulturel boykot af Chile.

Derfor er det vores håb, at det vil lykkes at forhindre kampen.

STÅ FAST, SØMÆND

LO har jo som bekendt truet Sømændenes Forbund med eksklusion. Ikke fordi de har strejket men fordi de har krævet ret til at stemme om de vil yde foretagendet Aktuelt økonomisk støtte. Denne socialdemokratiske avis der bliver pumpet fuld af millioner hvert år og som sprøjter

den ene sjofelhed og gemenhed ud i hovedet på arbejderne efter den anden.

Al LO's snak om demokrati falder pladask til jorden i denne sag. "Normalt" skal der gå tre måneder fra at et forbund undlader at betale penge til Aktuelt og til at LO har "lov til" at ekskludere

det. Den 1.9. er der gået to måneder! Sømændene skal trues til at stemme ja.

LO skal ikke have lov til hverken at true eller ekskludere medlemmer, der kræver en demokratisk rettidig håndhævet. Derfor stå fast sømænd og stem nej til den arbejderfjendske avis.

Viktor Nilsson:

"Intet træ vokser ind i himlen - de rådnar indefra og en dag tager stormen dem. Således også med kapitalismen. Jeg er gammel og skal snart forlade tiden, men til de unge revolutionære som skal tage fat, vil jeg sige: Lyt til maskinernes sang, de synger om kapitalismens og fattigdommens undergang og arbejdernes sejr: Kamp, lær og organiser."

Da Viktor Nilsson døde i foråret 1975, var hans tiltro til de socialistiske ideer og arbejderklassen så stærk som nogensinde før. Han er i flere henseender et forbillede for mange af os unge revolutionære.

LÆS VEJEN TIL SOCIALISMEN

PRIS 5 Kr

"Fred kan ikke opnås under imperialismen - imperialismen er krigens årsag."

Indeholder bl.a. artikler om:

- Krig og kapitalisme.
- Danmark og nato.
- Striden USA-SOVJET skærpes.
- Sovjet opruster sin krigsmagt.
- Findes der retfærdige krige?
- Kapitalismen baner vejen for socialismen.

PRIS 5 Kr

Bestilles hos ARBEJDERFORLAGET, Nørregade 65, kld., 5000 Odense, eller i RØDE STJERNE butikkerne.

ANGOLAS KAMP FOR UAFHÆNGIGHED

SPLITTELSEN MELLEM de tre befrielsesbevægelser MPLA, FNLA og UNITA i Angola har resulteret i borgerkrigsagtige tilstande i landet. Bag dette står udenlandske selskaber og regeringer, som af al magt modarbejder den udvikling frem mod et selvstændigt og uafhængigt Angola, som er sat igang af MPLA og det angollesiske folk.

For at befæste og udvide sin magt, har det angollesiske folk oprettet folkekomiteer i stadig flere byer og distrikter i landet. Folkekomiteerne organiserer undervisning, lægehjælp, fødevarerforsyning, civilforsvar og tager aktivt del i opbygningen af landet. Disse folkekomiteer støttes af MPLA og folket opfordres til at oprette dem i hele landet. De to andre, FNLA og UNITA fordømmer og modarbejder dem og kræver dem opløst.

Hvorfor tager FNLA og UNITA den store risiko at fordømme folkekomiteerne og gøre sig upopulære hos befolkningen, hvor folkekomiteerne bakkes op? Fordi deres venner og allierede i udlandet ser folkekomiteerne som en stor trussel mod deres økonomiske interesser i landet. Idag tør deres udenlandske allierede ikke at invadere landet, så derfor benytter de sig af folk og or-

ganisationer i Angola, som ved sine kontrarevolutionære aktiviteter fremkalder uro og forvirring og hindrer en stabil opbygning af landet. Dette håber de at kunne udnytte for at kunne oprette et styre som er venligt indstillet overfor dem. Der er oprettet et hav af reaktionære organisationer inden for det sidste år, bestående af gamle PIDE-agenter, kolonister, officerer o.l.

Den 11. november erklærede Angola for selvstændigt og de portugisiske myndigheder trækkes ud af landet. Til den tid er det svært at sige om striden mellem befrielsesbevægelserne er bilagt.

I december 1974 indgik de en aftale om at samarbejde i en overgangsregering frem til befrielsen. FNLA og UNITA har ved deres sabotage og provokations virksomhed forsøgt at sabotere aftalen. Dette har MPLA fordømt. De har forsvaret aftalens grundlag, forsøgt at stoppe krigshandlingerne og indlede forhandlinger om fred og enhed mellem organisationerne. De har flere gange forsøgt at skabe enhed mellem organisationerne og få dannet en samlet front for at bekæmpe udenlandsk infiltration og sikre fred i landet. Dette er endnu ikke lykkedes.

HVEM STØTTER KINA?

I den borgerlige presse hævdes der mange ting om Kinas holdning til befrielseskampen i landet. Vi bringer derfor et interview med politbureauemedlem i MPLA, Lucio Lara. Det er fra den algerske avis EL Muodjahid og taget d. 7. juni i år.

Sp: Holden Roberto (leder af FNLA) har for nylig erklæret, at "alle vore tropper er blevet trænet af kineserne".

Hvad mener De om denne udtalelse?

- Det forbavser mig, at præsident Holden nu fremdrager spørgsmålet om træningen af sine folk som han kalder "sine tropper". Vi kunne også godt sige, at vore folk blev trænet af kineserne. Hvad skulle det så betyde? Hvad mener man egentlig med disse erklæringer? Vi er for nylig kommet hjem fra et besøg i Kina. Vi var der, vi diskuterede Angolas problemer med kinesiske ledere, vi har konstateret en interesse fra Kinas side. Det er normalt, Kina er et af de vigtigste lande, som støtter befrielseskampen netop gennem MPLA.

... For øjeblikket har man fundet en mulighed for et

endnu mere virkningsfuldt samarbejde. Kina har accepteret at give støtte til træningen af nogle af vore enheder. Kina har også hjulpet os materielt på enhver måde.

Sp: De er netop kommet hjem fra en rejse i Kina. Hvad er de praktiske resultater af denne rejse?

- Denne rejse indgår som et led i de normale forbindelser, som består mellem de kinesiske ledere og MPLA. Vi har haft mange frugtbare kontakter med adskillige ansvarlige kinesere, både fra partiet og regeringen. Vi har udvekslet synspunkter om den aktuelle internationale situation, med særlig vægt på vore to lande.

Vi er meget tilfredse med at konstatere Kinas store interesse for en mulig enhedsaktion mellem de tre befrielsesbevægelser. Kina erklærer endog, at det er beredt til at gøre alt, som står i dets magt, for at denne enhedsaktion skal kunne opfylde sin mission.

Vi ved at Kina opretholder samarbejdsforbindelser med de tre befrielsesbevægelser og synes derfor at dette er en meget positiv holdning.

BEKÆMP SOARES - VÆR PÅ VAGT MOD CUNHAL

Det, der sker i Portugal i disse uger og måneder, bliver i den danske debat som regel beskrevet, som om kampen mellem de forskellige politiske kræfter i landet drejer sig om indførelsen af "demokrati" eller "diktatur".

Ifølge denne version står Soares og hans socialistparti (PSP) for demokratiet, mens de væbnede styrkers bevægelse (MFA) og Cunhals revisionistiske Portugals Kommunistiske Parti (PCP) arbejder for at indføre diktatur.

Men dette giver et helt forkert billede af den portugisiske revolution.

Begivenhederne i august måned i Nordportugal, hvor fascistiske og andre højrekræfter, ikke mindst indenfor den katolske kirke, øvede terrorkampagner mod venstrekræfterne, især PCP, havde uden tvivl en vis opbakning blandt den tilbagestående bondebefolkning i denne del af landet. Præsteskabet, som gennem 50 års fascisme har holdt bønderne nede i åndelig formørkelse (1,7 mill. portugisere over 18 år kan hverken læse eller skrive), oppiskede en antikommunistisk bølge (på trods af, at PCP jo er et revisionistisk parti).

Men hvor stod Soares' socialdemokratiske parti i denne situation? Det nægtede at tage afstand fra højrekræfternes offensiv, og samtidig understregede Soares sine forbindelser med de "demokratiske kræfter" i EF-landene og de vesteuropæiske socialdemokratier.

Sandheden om Soares' parti er, at det er blevet samlingsstedet for de reaktionære kræfter i Portugal - de kræfter, der mest af alt frygter det voksende krav fra arbejdermasserne og bønderne i Syd om, at den anti-fascistiske revolution udvikles videre mod socialismen.

Soares er konsekvent gået imod nationaliseringerne, imod folkekomiteerne, og i det hele taget imod ethvert initiativ, såvel fra de arbejdende massers som fra MFAs side, på at drive udviklingen fremad i retning af befolkningens overtagelse og kontrol med fabrikkerne, jorden og boligområderne.

Til forskel fra de fleste andre socialdemokratier i Europa har PSP da også kun ringe indflydelse i arbejderklassen. Hovedparten af partiets vælgere er forskellige mellemag, dvs. kontorfolk, funktionærer, akademikere o.l. Det er også velkendt, at reaktionære kræfter, bl.a. præsteskabet i nord, op til valget d. 25. april i år direkte opfordrede til at støtte Soares.

PCP UNDER PRES

Cunhals PCP er et revisionistisk parti, som helt bakker op om Moskvas linie for "fredelig overgang til socialismen" i regerings-samarbejde med socialdemokratiet. (PCPs centralkomite havde de sidste 16 år før kuppet sidste år sæde i Moskva). På sin kongres sidste efterår strøg partiet proletariets diktatur fra sit pro-

gram. På samme tid førte partiet an i sabotagen mod og nedkæmpelsen af arbejderne spontane strejker for bedre arbejds- og levevilkår.

Men under indtryk af massernes pres nedefra er PCP efterhånden blevet tvunget til at indtage mere radikale standpunkter for at undgå at miste støtten i de kampvillige dele af arbejderklassen, der traditionelt har støttet partiet. Det gælder f.eks. i spørgsmålet om nationaliseringerne, og m.h.t. oprettelsen af folkekomiteer, hvor PCPs forslag var langt mindre vidtgående end MFAs.

SOARES - UD TIL HØJRE!

Men på den anden side er det klart, at i og med den arbejdende befolknings bevægelse tager til i styrke, og de forskellige revolutionære organisationer vinder større indflydelse i arbejderklassen, vil PCP bøje af. For PCP fastholder trods alt sin forræderiske linie med regeringssamarbejde med Soares. Et sådant samarbejde er udelukket i øjeblikket og sandsynligvis i den nærmeste fremtid p.gr.a. Soares' afvisende holdning, som på sin side ikke mindst skyldes PCPs mere radikale linie i den senere tid. - Som bekendt foregik regerings-samarbejdet mellem de to partier gnidningsfrit helt indtil begyndelsen af dette år.

SOARES OG REAKTIONEN

Men efterhånden som den revolutionære udvikling har taget fart, har Soares mere og mere vist sig som reaktionens mand.

Sagen omkring Republica-avisen blev brugt som påskud for, at PSP trak sig ud af regeringen, og PSPs mange demonstrationer, protestmøder og propaganda imod de progressive kræfter, mod MFAs revolutionære fløj og PCP, er blevet taget til indtægt af fascistterne. Borgerskabet har i en sådan grad kompromiteret sig selv i massernes øjne gennem sit samarbejde med fascismen før kuppet, at det ikke vover at træde åbenlyst frem på den politiske scene og aktivt deltage i sabotagen mod den revolutionære udvikling.

Men Soares gør arbejdet for dem, og det bag en demokratisk maske. Indenfor MFA har Soares opbakning i store dele af enhederne i Nord- og Mellemportugal, som står under indflydelse af officerer fra den gamle fascistiske hær, og er utvivlsomt kraftigt infiltreret af CIA. Der er ingen tvivl om, at faren for et højrekup i Portugal kommer fra denne kant. En fhv. "afhoppet" CIA-agent, Philip Agee, har fornylig dokumenteret de særdeles omfattende undermineringsaktiviteter, CIA foretager i Portugal i øjeblikket, med Chile som forbillede. Selveste præsident Ford har åbent indrømmet, at USA har sendt over 200 agenter til landet efter d. 25. april sidste år.

SOLIDARITET MED DEN PORTUGISISKE REVOLUTION

For at forhindre, at Portugal bliver et nyt Chile, er det nødvendigt at føre kamp mod de reaktionære og fascistiske kræfter, og mod Soares-partiet og deres forbundsfæller i NATO, EF og de europæiske socialdemokratier. En vigtig opgave for de revolutionære og for hele arbejderklassen i Europa er at kræve, at den internationale økonomiske sabotage, boykot og politiske pression mod Portugal standses. Dette vil være et konkret udtryk for solidariteten med de portugisiske arbejdere og bønder, med den portugisiske revolution.

De portugisiske massers hovedfiende i den nuværende situation er fascistterne, Soares og deres forbindelser i udlandet - først og fremmest Supermagten USA, og uden at glemme at vore på vagt mod Cunhal og hans supermagt, Sovjet, er det mod dem, hovedslaget skal rettes.

HUSLEJEN STIGER —

Det almennyttige boligbyggeri :

PROFITTE SIKRES

For de private udlejnings-ejendomme har boligforliget betydet at der er kommet en såkaldt omkostningsbestemt leje, som har forårsaget leje-forhøjelser på i gennemsnit 25%, og sikret at lejen stiger stærkt i de kommende år. De almennyttige boliger bliver ikke ramt mindre hårdt.

Forliget betød:

1) at antallet af nyopførte almennyttige boliger blev reduceret fra 13.000 til 8.000 om året.

2) at lejerne i det almennyttige byggeri, opført fra før 1965, skal finansiere en del af nybyggeriet gennem en ekstra skat. Det betyder at huslejen i dette byggeri pr. 1 oktober vil stige med 6 kr. pr. kvadratmeter, stigende hvert år.

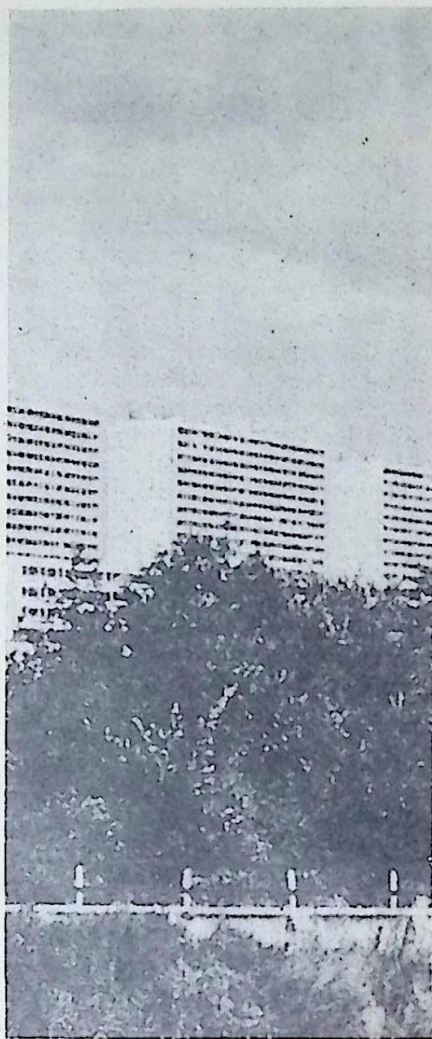
3) at rentesikringsordningen forringes yderligere. Rentesikringen består i at staten yder tilskud til bygge-lånerens forrentning, således at begyndelseshuslejen i nyopført almennyttigt byggeri bliver lavere. I den gamle ordning ydede staten tilskud de første 6 år, hvorefter der

skete en gradvis aftrapning i løbet af 5-7 år. Den nye ordning indebærer at rentesikringen allerede aftrappes efter 4 år.

4) at der indføres en ny finansieringsordning for det almennyttige byggeri. Efter beregninger, som boligforeningerne har gennemført, betyder den nye finansieringsform, at nyopførte almennyttige boliger vil stige med ca. 22%, da finansieringsformen overhovedet ikke tager højde for de prisstigninger der er sket gennem de sidste år, og bortfaldet af momsrefusionen.

Dette boligsvineri som rammer lejerne i det almennyttige boligbyggeri nøjagtig lige så hårdt som alle andre lejere, betegnede Boligminister Helge Nielsen på Boligselskabernes Landsforenings kongres som: "Det bedst opnåelige resultat under de givne forudsætninger".

Og det på trods af at socialdemokratiet har fremhævet det almennyttige boligbyggeri som en sikring for at almindelige mennesker kunne få en ordentlig bolig.

De almennyttige boliger ejes af beboerne. Det er deres ejendomme og det er dem der fastlægger huslejernes størrelse, moderniseringer, nyopførelser osv.

Det er indholdet i det billede som de almennyttige boligforeningernes pampere forsøger at bilde beboerne ind. De fleste lejere i disse boliger har erfaret dette, hvis de er kommet med forslag eller har klaget over forskellige ting.

Hvad hjælper det f.eks. beboerne i Brøndby Strand at de nægter at acceptere huslejen? Ja, vi behøver ikke engang at gisne om hvad der vil ske, vi kan tage et friskt eksempel fra Ålborg. På et beboermøde fra Planetbyen i Ålborg, stillede en lejer spørgsmålet, hvad der ville ske hvis budgetforslaget ikke blev godkendt. (Budgetforslaget indeholdt varme og huslestigninger). Formanden svarede, at budgettet var lagt i samarbejde med banken, og at banken havde godkendt det. Der var ingen andre muligheder. Sådan forholder det sig med lejernes indflydelse og muligheder, også i det almennyttige byggeri.

Beboernes indflydelse er lig nul. Ingen bliver spurgt hvad der skal bygges og hvordan, ingen har indflydelse på huslejernes størrelse osv.. Det er kendsgerningerne. Dette skyldes ikke alene at de forskellige almennyttige boligselskaber er styret af en samling pampere der udelukkende sidder og meler deres egen kage, det hænger sammen med, at det kapitalistiske samfundssystem har lagt faste rammer for dette område. Der opføres ikke ejendomme i Danmark uden at det er kapitalisterne der opfører dem, heller ikke de almennyttige. Hvem er det der har opført de forskellige almennyttige byggerier? Ja, det er præcis de samme entreprenører, som har opført alt andet byggeri. Det er byggeriets monopoler: F.L. Smidth konsortiet, der bl.a. kontrollerer fremstillingen af cement, eternit, letbeton og tegl. Og det er entreprenørselskaber som: Larsen & Nielsen, Højgård & Schults, Dansk Totalenterprise osv.. Disse monopolføretagender tjener deres profiler nøjagtig lige godt hvad enten det er privat, eller almennyttigt byggeri.

Huslejen kan reduceres med 66%

Hvis vi tager et typisk byggeregnskab frem og gennemgår det grundigt, vil vi opdage, at over halvdelen af huslejen går til betaling af profitter til grundspekulanter og monopolføretagender, advokatsalærer, kuponklippere osv.

Udgifterne til et etagebyggeri fordeler sig som følger:

Grunden	12 %
Byggematerialer	21 %
Arbejds løn	15 %
Honoraer m.v.	5 %
Renter og kurstab	47 %
ialt	100 %

For det første kan vi skære grundudgifterne bort. Med hvilken ret skal lejerne betale for den jord, som boligen er bygget på? Den grundspekulant, der ejer jorden har ikke nedlagt noget arbejde i den. Jorden har altid ligget der, og kun takket være den private ejendomsret er den gjort til et spekulationsobjekt med enorme profitmuligheder. Udgiften til grunden skæres bort, og der spares 12 %.

I matrialepriserne indgår dels arbejds lønninger til de arbejdere, der har produceret dem, dels profitter til de kapitalister, der igen takket være den private ejendomsret ejer produktionsmidlerne. For byggesektoren er det

særlig grelt, fordi det er få store monopolføretagender, der ejer størstedelen af denne sektor og derfor kan sikre sig ekstraordinære store profitter. Uden at sætte tallet for højt, kan der let spares 25 % på denne post, hvilket vil sige at vi har sparet 5½ % på byggeregnskabet.

Arbejds lønnen skal der ikke pilles ved, den er i forvejen presset mere end tilstrækkeligt.

Honoraer dækker for størstedelen advokathonorarer. Advokaten er som mellemmand en af det kapitalistiske samfunds mange profitslugere. Det stykke positivt arbejde de udfører, der omfatter byggeriets økonomiske tilrettelægning, skal selvfølgelig betales, men alt andet kapitalistisk spilfægtteri skæres bort. Vi kan roligt skære 2 % bort.

De borgerlige nationaløkonomer har opstillet mange sindrige teorier til retfærdiggørelse af renten. Den siges at være betaling for et "venteofer", være forskellen mellem nutids- og fremtidsgodters værdi, være ud-salg af kapitalens "selvforøgende egenskaber", være risikopræmie osv. Vi anerkender kun een rigdomskilde: Arbejdet. Man kan gemme sin løn, spare sammen, men den kan ikke vokse af sig selv,

hvor længe man end venter. Vi vil derfor sløjfe renter og kurstab. Der spares altså 47 %.

Efter denne kritiske revision er byggeregnskabet nedbragt med 66 %. Og vi har stadig betalt for det arbejde, der er blevet lavet.

Hvad det betyder for huslejen er let at sige. For en bolig, der i dag f. eks. koster 1000 kroner, ville prisen være 440 kroner. Hvortil der selvfølgelig kommer vedligeholdelse og administration, men dette beløb er lige stort i begge tilfælde.

For at belyse arbejds lønnens indflydelse på huslejen kunne vi for sjov skyld fordoble arbejderlønningen, hvad ville huslejen så blive? 506 kroner.

Hvad er hindringen for dette drømmebillede? Den private ejendomsret til jord og produktionsmidler!!

Gå mod huslejestigningerne

Beboerne i Lærkeparken og Fyrreparken er netop steget gennemsnitligt 12-15% i husleje.

Hvad går denne stigning ud på? De store private bygherrer, der er bagmænd i det sociale byggeri, skal have deres penge dækket ind og med højest mulig rente. Dette resulterer i stadig dyrere boliger, så ingen almindelige mennesker har råd til at flytte ind uden tilskud, bo der uden tilskud, endsige flytte igen.

Vi kræver:

At regeringen frafalder boligforligets aftale om at lejerne i det almennyttige byggeri skal pålægges en særskat til finansiering af nybyggeriet.

-at boligsikringsordningen pristalsreguleres og forbedres væsentligt, således at lejere ikke mister deres boligsikring på grund af inflationen. -at regeringen bevilger statsstøtte til beboere i de seneste 5-6 årganges nybyggeri, der er finansieret til rekordhøje renter. I dette byggeri må beboerne i dag bære byrderne af disse renter og deres situation vil yderligere forværres når driftslån og rentesikring aftrappes.

Boligselskabernes Landsforenings Kongres stillede også

disse krav og vi støtter dem fuldt og helt. Imidlertid kan vi intet steds i kongresudtalelserne finde en udtalelse om hvorledes de tænker sig disse krav ført igennem. Erfaringerne siger os, at vi ikke skal forvente os meget fra deres side. De er loyale overfor regeringen, og især overfor en socialdemokratisk. Derfor må de enkelte lejerforeninger og de enkelte boligselskaber og medlemmerne i disse, arbejde for at fastholde disse kongresbeslutninger og arbejde ihærdigt for at føre disse krav igennem.

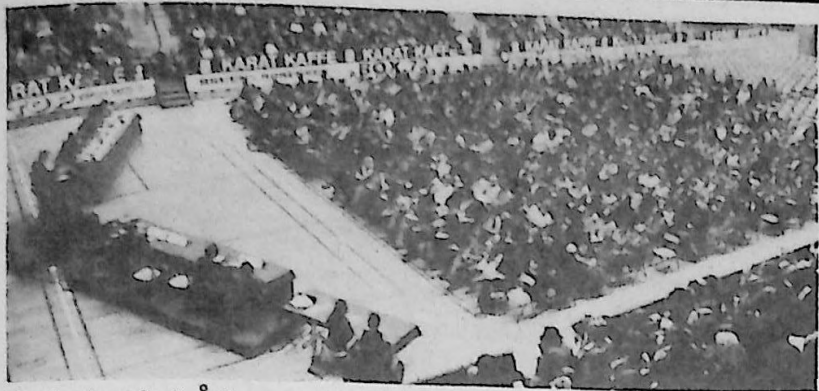
I hele landet er der 275.000 almennyttige boliger, en magtfuld skare der hvis de ville, kunne sætte deres krav igennem.

ningspose.

Vi kan ikke blive ved, derfor må vi stå sammen mod alle disse indgreb. Lad os starte NU med en protestunderskriftindsamling til boligselskabernes og kommunalbestyrelsen, for at vise at vi står sammen og at vi ikke finder os i hvad som helst. DERFOR - giv din underskrift når vi kommer rundt ved dørene, onsdag eller torsdag.

STÅ SAMMEN
PROTESTER
MOD HUSLEJESTIGNINGERNE

Kommunistisk Arbejderforbunds Vollsmosecelle.

Protestmøde i Århus mod nedskæringerne

Som altid er Socialdemokratiet et villigt redskab. De har givet udtryk for at de var imod så voldsomme nedskæringer, men Eva Gredal har indgået en frivillig aftale med Kommunernes Landsforening, som går ud på at kommunerne ikke må benytte sig af deres ret til at genansætte de pædagoger som fyres af staten.

Det er da også på grund af disse ting at både pædagogers og forældres protester tager til i omfang, ligesom der har rejst sig advarende røster fra læger og psykologer.

En faglig organisation som var nærmest til at tage ledelsen og organisere denne modstand er BUPL, Børne- og ungdomspædagogernes Landsforening. Den har da også protesteret mod nedskæringerne. Men det er kun for et syns skyld. Som det fremgår af lederartiklen i Børn og Unge nr. 23/75 så har BUPL selv deltaget i de forhandling-

er og udformningen af de direktiver som BUPL's medlemmer, og forældrene idag protesterer imod.

BUPL har indskrænket sig til at opfordre deres medlemmer til at kæmpe imod nedskæringerne med "alle lovlige midler". At BUPL ved dette kun forstår oplysning om nedskæringerne fremgår klart af den aktionsuge som de har sat af i slutningen af september til deres "kamp" mod nedskæringerne. Men hvad er det for en opfordring at komme med når man kæmper mod en lov der er vedtaget i folkettingen? Der er kun det ulovlige middel tilbage, at institutionerne må nægte at efterkomme denne lov.

Mange medlemmer har allerede gjort BUPL opmærksom på, at en aktionsuge jo ikke forhindrer nedskæringerne. Men BUPL har atholdt sig fra at anvise

KAMPEN MOD NEDSKÆRINGERNE

Nedskæringerne på daginstitutionerne betyder ikke kun fyring af mindst 3000 pædagoger. Det betyder forringede vilkår for den arbejdende befolknings børn, det betyder at kvinderne presses til at forlade arbejdsmarkedet. Og hvad er formålet: At der spares på de offentlige udgifter, så der bliver mere kapital til erhvervslivet. Nedskæringerne er et led i kapitalens forsøg på at vælte krisen over på de arbejdende masser.

andre veje.

Derfor har man set et stigende antal eksempler på at pædagoger og forældre har sat fagforeningernes passive linie til side, og i form af strejker på dagsinstitutionerne protesteret mod nedskæringerne. I alle disse tilfælde er BUPL gået skarpt imod. Hermed er de gået den sorteste borgerlige reaktions ærinde, som hetzer mod pædagogerne, beskylder dem for at være dovne og nasse på samfundet.

Dette har de haft så meget lettere ved, fordi strejker på dagsinstitutioner er et ineffektivt kampvåben. Hev rammer af sådan en strejke? Kommunen som sparer penge, og som i eksemplet Farum kan organisere alternativ børnepassning? Rammer det kapitalen, på grund af at arbejdskraften må blive hjemme

og passe børn? Nej, dertil er forældrene spredt på alt for mange arbejdspladser. Strejkerne går hårdest ud over dem, som har mest grund til at bakke protesterne op: forældrene. Kun hvis de køres i meget stort omfang vil strejken have en vis effekt, og da kun som protest ikke som effektivt pressionsmiddel over for myndighederne.

Fremgang i kampen mod nedskæringerne afhænger helt og holdent af at pædagogerne formår at forene sig med forældrene, og først og fremmest med arbejderne. Og af aktionsformer kan der sagtens findes nogle som er mere slagkraftige end strejker og som skaber mere røre i offentligheden. Forældrene kan tilbageholde deres bidrag til dagsinstitutionerne. Eller møde talstærkt op til byrådsmøderne med deres krav, som det skete i Odense for nylig.

(Se artiklen nedenfor).

I øjeblikket er der ikke realistiske muligheder for at presse folkettingen til at trække nedskæringerne tilbage. Opmærksomheden må derfor rettes mod kommunerne, som efter den 1. april 1976 overtager hele dagsinstitutionsområdet. Overalt må man tvunge kommunerne til at genansætte pædagogerne, og forhindre de fyringer der allerede er igang, som det allerede er sket i Albertslund og Gladsaxe.

Da fagforeningerne så eftertrykkeligt har vist, at den hverken kan eller vil gå i spidsen, må der indkaldes til fællesmøder mellem forældre og pædagoger, hvor man kan vælge aktionsudvalg til at lede kampen. På kommunalt plan, i første omgang, må aktionsudvalgene finde sammen og planlægge fællesaktioner mod de kommunale myndigheder.

HURTIG BESLUTNING I BYRÅDET

Onsdag den 27. august oplevede Odense sit hidtil korteste byrådsmøde. Det varede 1 minut.

I protest mod nedskæringerne på daginstitutionsområdet indkaldte forældrene ved Fyrrepar-kens børnehave i Vollsmose derfor i begyndelsen af juli alle forældre i Odense til et møde for at prøve at skabe et grundlag for en aktion.

Efter en del møder, og arbejde, var det lykkedes at få kontakter i det meste af byen, således at mere end 50% af daginstitutionerne var repræsenteret.

På et møde, hvor 33 institutioner var til stede, udfærdigede man et åbent brev til rådmand Jens Helback. I lighed med tidligere henvendelser kom der heller ikke denne gang svar fra byrådet, og til trods for rigelig tid, var det heller ikke sat på byrådets dagsorden.

Aktionsgruppen besluttede sig derfor til at tage mere utraditionelle metoder i brug. I første omgang besluttede man at indfinde sig på byrådsmødet, medbringende børnene.

Byrådssalen har ca. 60 tilhørerpladser, men ved mødets åbning trængtes mere end 200 forældre og børn i tilhørerlogerne og gangene udenfor.

Et medlem af aktionsgruppen, Lea Kromann, udtalte til radio Fyn: "Vi vil markere vores utilfredshed, og vort mål er at få konkret udtalelse fra byrådet, om man vil følge Kommunernes Landsforening bestemmelser, eller man i lighed med Albertslund og Gladsaxe vil anvende det kommunale selvstyre og og beholde normeringerne i institutionerne der var gældende pr. 1.6.76".

Ved byrådets åbning hilste borgmester Verner Dalskov de mange fremmødte velkommen, og fandt det var en god ide at tage børn med til møder, dog måtte det forstås

at de ikke måtte forstyrre mødet, da man i så fald så sig nødsaget til at afholde mødet i andre lokaler.

Herefter erklærede han mødet for afbrudt, oplyste forældrene om, at de kunne komme med børnene en anden dag, efter aftale, så skulle han sørge for, at der var sodavand og kage, og forlod sammen med de fleste byrådsmedlemmer salen. Et enkelt konservativt medlem blev siddende, da han ikke ville lade sig jage med. SF og DKP blev siddende, da de ikke vidste hvilket ben de skulle stå på.

Tilhørerne overhørte rådhusbetjentenes anmodninger om at gå hjem, og blev i tilhørerlogerne, men måtte dog fortrække til gangene udenfor efter kort tid, da al ventilation var blevet stoppet. Her opholdt man sig den næste times tid medens byrådet holdt et kort, lukket møde i kantinen. Det blev her bestemt at udsætte mødet til en anden dag. Der var ikke fra alle medlemmernes side enighed om, hvorvidt borgmesterens handlemåde havde været den korrekte.

Sagen kunne skabe præcedens. "Det burde have været tilhørerne, der blev smidt ud - ikke byrådet!" Udtalte et medlem senere til Radio Fyn.

To af byrådsmedlemmerne, Per Berga Rasmussen (DKP) og Alfred Andersen (SF), kastede sig for løverne, og tog kontakt med forældrene, som stadig befandt sig på rådhuset.

"I min revolutionære ungdom lærte jeg, at det at kunne starte en god demonstration er en kunst. Men det er en endnu større kunst at vide hvornår den skal afsluttes." Oplyste Alfred Andersen. Per Berga Rasmussen supplerede med bemærkninger om, at han fandt forældrenes opførsel provokerende da punktet ikke var på dagsordenen. Derfor kunne han ikke uden videre sætte sig ind i hvad folk ville, og kunne derfor ikke støtte den slags aktioner.

Det var tydeligt, at det betød mere for ham at følge spillets regler, end at tage hensyn til protesterende forældre.

På et direkte spørgsmål om han var villig til at deltage i sådanne lukkede møder, udtalte han: "Det er vi jo nødt til, ellers har vi jo slet ingen indflydelse på beslutningerne."

Efter disse kloge ord forsvandt byrådets røde fløj, for atter at samle sig med de øvrige medlemmer. Og rådhuset tømtes langsomt for forældre og børn.

Dagen efter udtalte for-

manden for FADO, (den anerkendte forældreorganisation i Odense), Axel Andersen, at organisationen vendte sig imod aktionen. Man ville også gerne protestere, men med væsentlig mere afdæmpede midler, f.eks. havde man planer om at lade et par forældre med børn indfinde sig ved byrådsmøderne, men naturligvis ikke så mange, at det generede byrådets arbejde.

FADO har ikke hidtil vist nær så megen finfølelse i sine bestræbelser på at hindre aktionsgruppens arbejde.

Det er endnu ikke klart, hvilke planer aktionsgruppen vil arbejde efter i den kommende tid, men det er sikkert, at de ikke bare vil vente passivt på byrådets beslutning.

Eva Gredal og partifællen Gertrud Berg, formand for BUPL samarbejdede om nedskæringerne.

SMARTE FELDVOSS

Torsdag den 29/5 havde man budgetmøde i kommunalbestyrelsen i Tårnby. På dette møde blev der af DKP'en ren Ove Petersen stillet forslag om, at de fyrede pædagoger skulle genansættes af kommunen, men kun DKP og SF stemte for dette forslag.

Borgmester i kommunen er socialdemokraten Thorkild Feldvoss, som samtidig er formand for den socialdemokratiske forening Frie børnehaver, som ejer mange institutioner i Tårnby kommune.

Thorkild Feldvoss sagde, at han principielt var imod nedskæringerne, men han ville stå solidarisk med kommunernes landsforening og derfor stemte han imod DKP's forslag.

Men samtidig var han så smart, at han gik ind for, at give dispensation til de få institutioner, som havde søgt det, og på den måde kan man lægge ansvaret over på institutionerne ved at sige, at de jo bare kunne have søgt dispensation.

Efter denne rævestreg må man opfordre samtlige institutioner i Tårnby kommune, som ikke har søgt dispensation om at søge det snarest muligt, og så kan vi jo få at se, hvor langt socialdemokraternes sympati rækker.

Kissingers fredscirkus: USA STYRKER SINE POSITIONER

Den nye aftale mellem Israel og Ægypten, som takket være USA-imperialismens omrejsende "fredsmager" Kissinger nu er kommet i stand, betyder på ingen måde, at en endelig fred er rykket nærmere i Mellemøsten - tværtimod.

Den er nemlig ensbetydende med, at supermagten USA har styrket sine positioner kraftigt i området, og det på bekostning af den anden supermagt, Sovjet. Vi kan derfor med sikkerhed forvente, at socialimperialisterne i den kommende tid på alle måder vil forsøge at genvinde noget af det tabte terræn i området - altså en skærpet rivalisering mellem de to supermagter i det mellemøstlige område.

Men lad os gennemgå punkterne i Kissinger-aftalen:

Ægypten undertegner en ikke-angrebserklæring med Israel. Den vil betyde, at Ægypten i en kommende krig ikke kan deltage i en krig mod Israel, hvis zionisterne kommer i krig på østfronten, d.v.s. med Syrien og/eller Jordan.

Israel rømmer to pas på Sinai-halvøen samt olie-feltet Abu Rudeis.

For det første er det så som så med den israelske "rømning." Israel kan placere sine tropper umiddelbart øst for passene, mens der placeres FN-tropper i selve passene. I tilfælde af en krig skal FN-tropperne jo rømme passene, hvorefter de israelske tropper har fri og ubesværet adgang gennem dem. Aftalen betyder altså i virkeligheden, at Ægypten får en langt større front at dække end hidtil!

For det andet skal der iflg. aftalen stationeres "civile" teknikere (d.v.s. militær-specialister og CIA-folk) på de strategisk afgørende lytteposter i Sinai, hvilket na-

turligvis vil være en afgørende fordel for Israel.

Og for det tredje vil Israel til gengæld for oliefeltet få enorme leverancer fra USA: teknisk, økonomisk og militært (se artiklen: "Israel forbereder en ny krig!")

Ægypten forpligter sig til at "nedtrappe sin anti-israelske propaganda," samt at ophøre med den økonomiske og diplomatiske boykot af Israel. Desuden vil Ægypten i fremtiden tillade, at israelske skibsladninger kan passere Suez-kanalen - hvilket vil betyde store økonomiske gevinster for Israel.

MODSTANDEN ORGANISERES

De første reaktioner fra andre arabiske lande på præsident Sadat's åbenlyse forrædderi og kapitulation er da også kommet. Syrien og Jordan har netop oprettet en fælleskommando som første skridt mod et nærmere militært og politisk samarbejde for at imødegå den forøgede israelske trussel mod deres lande.

Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation, PLO, som er de forskellige partis-anbevægelseres fælles organ, har enigt taget skarp afstand fra aftalen, og PLO har bebudet en forstærket kamp, både imod den israelske zionisme og imod de ledere i den arabiske verden, der går på kompromis med imperialismen og zionismen.

SOVJET'S ROLLE

Kreml's tavshed i forbindelse med Kissinger's "freds" turne må nærmest betegnes som larmende og forbitret. Ikke fordi social-imperialisterne bekymrer sig i anledning af bruddet på den arabiske front mod Israel eller for palæstinenserne skæbne.

Det, der bekymrer Sovjet-lederne alvorligt er, at de ser sig selv bragt i defensiven i kapløbet om indflydelsen i Mellemøstområdet. Kissinger's og USA's behændige diplomatiske og politiske spil over for de arabiske lande - efter det gode, gamle "del-og-hersk"-princip - har givet USA-imperialister-

ne et midlertidigt forspring.

Sovjet's næste træk i kampen med USA om indflydelsen i området vil sikkert blive fornyede anstrengelser for at få genindkaldt Genevekonferencen, hvor social-imperialisterne har sikret sig en plads og dermed indflydelse på en kommende "generel løsning på Mellemøstproblemet," som Moskva taler om. Denne "løsning" har som væsentligste element opfyldelsen af FN's resolutioner i Mellemøst-spørgsmålet.

Resolutioner, som dels anerkender Israel's ret til at eksistere som zionistisk stat, og dermed ikke tager hensyn til palæstinenserne nationale rettigheder, og dels accepterer de to supermagters fortsatte tilstedeværelse i området. Og da det præcis er disse to ting, der er de grundlæggende årsager til ufreden og spændingen i Mellemøsten, er det klart, at alle disse "fredsaftaler" - hvadenten det er Kissinger eller Gromyko eller dem begge, der står bag, på ingen måde kan sikre fre-

den i denne del af verden.

DET PALÆSTINENSISKE FOLKS RET

Men hvad er da løsningen på Mellemøsten-problemet? Hvad er det, de arabiske og palæstinensiske folk vil? "Kaste jøderne i havet"?

Her må man huske på, at inden imperialisterne besluttede at oprette deres reaktionære bastion - staten Israel - i Palæstina, havde jødiske og arabiske palæstinensere levet i årtusinder i fred med hinanden i landet. De var samme folk, det, der adskilte dem, var religion og kulturelle skikke. Men det hindrede dem ikke i at leve i fred.

Det er ikke sådan, at "jøder" og "arabere" ikke kan leve sammen. Det er de undertrykte folk, som ikke længere vil finde sig i at leve under imperialismen. Først når USA og Sovjet "kastes ud i havet" af de arabiske folk - herunder jøderne - og Israel er blevet knust som stat, kan der blive virkelig fred og frihed for Mellemøstens folk.

Den 14. maj 1948 blev staten Israel udråbt. En stat, som blev født i blod, terror og massefordrivning af det palæstinensiske folk, som havde levet i landet i årtusinder. 800.000 palæstinensere blev drevet på flugt af israels terrorkorps, som massakrerede mænd, kvinder og børn for at få gang i masseflugten. Et eksempel er byen Deir Yassin, hvor 154 af byens indbyggere brutalt blev myrdet. De overlevende blev taget til fange og ført i triumf gennem Jerusalems gader.

Staten Israels oprettelse skete efter adskillige års kampe mellem landets indbyggere og kolonialisterne. Palæstinenserne kæmpede

for at beholde den jord, de havde dyrket siden oldtiden - men det var en håbløs kamp. Kolonialisterne havde magtfulde forbundsfæller: imperialisterne i først og fremmest England og USA. Imperialismen havde brug for en stærk og pålidelig bastion i Mellemøsten. Dels for at kunne kontrollere de store oliereserver, dels fordi området fra en militær synsvinkel var særdeles vigtig. Herfra kunne man kontrollere tre kontinenter. Og det var Israel, der skulle være deres bastion.

Planer om en sådan havde fandtes i årtier, og nu kunne imperialisterne også få verdensopinionen med sig til

dens oprettelse. Staten skulle jo være et fristed for de jøder, som det var lykkedes at undslippe nazisternes uhyrlige forfølgelser og masseudryddelser i 30'erne og 40'erne. Fascismens forbrydelser blev brugt som undskyldning for en ny forbrydelse - denne gang rettet mod de palæstinensiske arabere.

EN MILLION FLYGTNINGE

Da imperialisterne ved hjælp af FN skabte staten Israel, deltes Palæstina - som landet hed tidligere - i en jødisk og en arabisk del. Allerede i 1949 havde Israel ved en krig erobret hele Palæstina.

Dagens Israel er mange gange større end i 1948 - først og fremmest på grund af de erobringer af arabisk territorium, Israel foretog i krigen i 1967.

For hver gang Israels USA-udrustede militær har underlagt sig nyt land, er mennesker blevet tvunget til at flygte, er blevet jaget bort fra deres sønderbombede huse og byer. Over en million palæstinensere lever i dag i flygtningelejre. Israel nægter dem retten til at vende tilbage til deres hjemland, og koloniserer i stedet de besatte landområder med hjælp af titusindvis af indvandrede fra bl. a. Sovjet.

ANDEN KLASSES BORGERE

De arabere, som valgte at blive, lever som anden classes borgere i deres eget land. Ved hjælp af militære undtagelseslove terroriserer zionisterne den arabiske befolkning.

Udgangsforbud, forbud mod at forlade deres hjemegn, beslaglæggelse af jord og ejendom, sprængning af deres huse - dette kan ramme enhver araber uden nogen undtagelse. Araberne har det

dårligste arbejde, får ingen uddannelse.

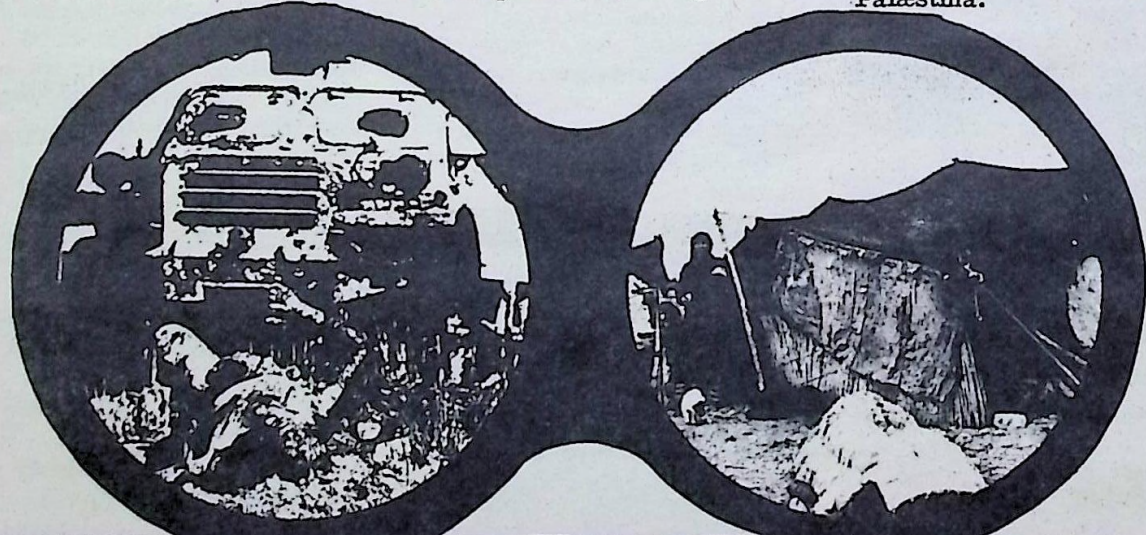
Men zionisterne nøjes ikke med at lade deres klasseundertrykkelse ramme araberne. En stor del af de jødiske indvandrede fra arabiske og asiatiske lande lever under elendige forhold i Israel. Borgerskabet består af europæere og amerikanere - og det er dem, der har det bedste arbejde, den politiske og økonomiske magt.

SORTE REAKTIONÆRE

Det israelske borgerskab er sort reaktionært. Det samarbejder med fascistregimer overalt i verden - Sydafrika, Rhodesia og tidligere Thieu Saigonjunta, for at nævne nogle eksempler. Israel uddanner militærpersoner fra sådanne lande til bekæmpelse af befrielsesbevægelser, og de gør gode forretninger på våbeneksport til sådanne lande.

Israels agenter i spionorganisationen Shin Beth følger og myrder palæstinensere og deres ledere, hvor de end befinder sig. Et eksempel er mordet på en palæstinenser i Lillehammer i Norge for et par år siden.

Sådan er staten Israel. En kriminel terrorstat - skabt af imperialisterne og deres behov for at beherske markeder, sikre sig militære baser, råvarer - og at udbytte, plyndre og undertrykke verdens folk.

SÅDAN ER ZIONISMEN

INDIEN:

FOLKETS MODSTAND ØGET – GANDHI SKÆRPER DIKTATURET

Indira Gandhi inspicerer sine tropper.

Tidligt om morgenen d. 26. juni sendte den indiske regering store politi- og troppestyrker ud for at arrestere hundreder af oppositionsledere over hele landet. Samtidig indførtes der undtagelsestilstand og streng pressezensur. Altsammen under påskud af, at "statens sikkerhed var truet". – Dog ikke af det Moskva-revisionistiske "Indiens Kommunistiske Parti", som ene af alle politiske partier er forblevet totalt urørt af Indira Gandhis terroriserings- og arrestationsbølge.

Ifølge Gandhis egen version, som mere eller mindre er blevet bakket op i verdenspressen, var Indiens sikkerhed truet af en "reaktionær sammensværgelse mod de fremskridtsvenlige kræfter", dvs. mod regeringen og dens støtter.

OVERKLASSENS STØTTE.

Men sandheden er den, at Gandhi og hendes Kongresparti støttes af den overvejende del af det indiske borgerskab – godsejerne, stor-kapitalen og statsbureauk-ratiet. Indadtil har Gandhi – trods talrige, men tomme løfter om jordreformer og sociale forbedringer for de sultende masser – i praksis på alle områder varetaget overklassens interesser.

I 1974 levede iflg. officiel indisk statistik 385 millioner indere under eksistensminimum – mod "kun" 200 millioner i 1970. Produktionen stagnerer, priserne på livsfornødenheder skyder i vejret, og kornmanglen er akut mange steder i landet.

Massernes svar har været demonstrationer, strejker og besættelser, som stadig oftere er blevet mødt af Gandhis politi og militær. I de seneste år er hundreder af arbejdere og bønder blevet dræbt ved sådanne sammenstød. Under jernbanestrejken i -74 fængslede regeringen 25.000 arbejdere og terroriserede de strejkendes familier ved at tvangsforflytte dem fra deres hjem.

AGRESSIV UDENRIGSPOLITIK

Den indiske regering har gennem årene ført en konsekvent aggressiv udenrigspolitik: angrebskrigen mod Kina i begyndelsen af 60'erne, krigen mod Pakistan i -71, og senest besættelsen af grænsestaten Sikkim sidste år. Samtidig vendte Gandhi sig imod den engelske og amerikanske imperialisme, som siden Indiens uafhængighed havde haft en dominerende indflydelse i landet. Dette gav hende i de indiske massers øjne et progressivt skær, samtidig med at det bragte hende i modsætning til dele af det indiske borgerskab.

...I SOCIAL-IMPERIALISMENS TJENESTE.

Men i stedet for at følge en uafhængig, national kurs kastede Gandhi sig i armene på den sovjetiske social-imperialisme, hvis interesser hun da også har varetaget med sin aggressive politik overfor nabolandene. Siden midten af 60'erne har Sovjet foretaget stadig mere omfattende investeringer i Indien, og i dag er situationen den, at store dele af den indiske sværindustri kontrolleres af Sovjetunionen. Formelt og officielt ejes de stålværker, kraftværker og andre industri-anlæg, som er bygget ved hjælp af sovjetiske investeringer, af den indiske stat.

Men investeringerne foregår på den måde, at Sovjet bevilger den indiske stat kreditter. For disse kreditter køber den indiske stat så materiel fra Sovjetunionen – men kreditterne skal betales. Og det sker med en høj rente og på de vilkår, at produkter fra stålværker osv. leveres til Sovjet. På den måde garanterer den indiske stat, at Sovjet får sine penge hjem igen – og mere til.

Et andet eksempel på social-imperialismens politik overfor Indien er den sovjetiske juteimport. En del af de sovjetiske lån skal iflg. kontrakterne tilbagebetales i form af bl.a. jute, som Sovjet

importerer for priser, der ligger under verdensmarkedsprisen – hvorefter de sælger juten videre til de østeuropæiske lande til overpriser.

VOKSENDE GÆLD.

Den indiske stats gæld til Sovjetunionen er efterhånden løbet op i enorme summer. Statistikker fra det indiske finansministerium viser således, at f.eks. i finansåret 1973 – 74 tilbagebetalte Indien 567 mill. rupier til Moskva. Indien måtte dække dette underskud med penge hentet andre steder fra og med varer og materiel. Og for yderligere at sætte gældsposterne, som fastsættes i rubler, i vejret, ændrede social-imperialisterne i 1974 vekselskursen mellem rupier og rubler, sådan at der nu skal 16 % flere rupier til for at betale 1 rubel!

Det er klart, at den sovjetiske kontrol i Indien er et livsvilkår for væsentlige dele af den indiske overklasse. Det er denne del af borgerskabet, Indira Gandhi repræsenterer. Men det er ligeså klart, at andre, om end ikke så magtfulde dele af borgerskabet, er knyttet til den vestlige imperialisme, især USA, og at disse kræfter kraftigt modsætter sig Sovjets øgede dominans i Indien. Det er kommet åbenlyst til udtryk i oppositionsaviserne, f.eks. "Times of India", som i foråret skrev, at "den sovjetiske udplyndring er mere hensynsløs end den, de vestlige lande bedrev." Eller "Hindustan Standard", som skrev, at de "sovjetiske repræsentanter behandler Indien som sin koloni."

SUPERMAGTERNE OG INDIEN.

Men nu er røster som disse effektivt bragt til tavshed. Disse kredse havde efterhånden vundet en betydelig indflydelse – også indenfor Gandhis eget parti. Det viser selve den kendsgerning, at det lykkedes at få Gandhi dømt for en i og for sig bagatelagtig forseelse i det gennemkorrupte Indien: lidt fusk med midlerne til en valgkampagne. Men de kræfter, der fik hende dømt, er ikke et gran mere progressive end de, der støtter hende – de repræsenterer hver sin supermagts interesser. Dybest set er de seneste begivenheder altså et udtryk for USAs og Sovjets kamp om herredømme i Indien – og i hele denne del af Asien, herunder Det Indiske Ocean.

Da Indira lod sin demokratiske maske falde og indførte den fascistiske undtagelsestilstand, slog hun således to fluer med et smæk:

Dels styrkede hun Sovjets – og dermed sin egen – position i landet. Samtidig sikrede hun sig Moskva-revisionist-

partiets fortsatte og øgede støtte til sin politik. Vort hjemlige Land og Folk beretter således begejstret (d. 22. 8.), at der nu er blevet dannet en "fælles aktionskomitee for Kongrespartiet og det kommunistiske parti. Hidtil havde de to partier samarbejdet på lokalt plan i en række delstater og havde nået væsentlige resultater, men samarbejdet var aldrig nået 'til tops'. Nu skete det imidlertid, og resultaterne har allerede meldt sig."

Dels – og endnu vigtigere – fik hun en kærkommen lejlighed til yderligere at forstærke undertrykkelsen og terroren mod de folkelige kræfter, der flere og flere steder under revolutionær ledelse gri-

ber til våben for at forsvare deres livsinteresser og for at styrte Gandhi-kliken og det indiske borgerskab.

"STÆRK MEDICIN"

"For at redde demokratiet der, var vi tvunget til at ødelægge det", udtalte en amerikansk officer engang om Vietnam. Indira Gandhi har kaldt sine "forholdsregler" for en "stærk medicin", som skal redde det indiske "demokrati". Revisionistpartierne efter-snakker ivrigt Gandhi, og det er ingen hemmelighed, at Sovjet er hovedleverandør af våben til den indiske hær og politi. Imperialismen har sin egen logik, og social-imperialismen er ingen undtagelse.

KLASSEKAMPEN I VERDEN

Revolutionen er hovedstrømmen

Mexico

Mexico vil snart proklamere en 200 sømylegrænse og her indenfor kræve retten til alt fiskeri i havbunden.

"I lang tid har vi hjulpet løst måttet iagttage store japanske, amerikanske og sovjetiske fiskeriflåder rovfiske i den Californiske Golf", siger regeringens talsmand. Udvidelsen af sømylegrænsen sætter en stopper for det og tjener Mexicos uafhængighed og økonomiske udvikling

Cambodia besøger Kina

Den 15. august ankom en delegation fra Cambodia på officielt besøg i Peking. Den var ledet af premierminister Khieu Sampan. Besøget sluttede med undertegnelsen af en fælleserklæring mellem de to regeringer, der blandt andet indeholdt følgende:

"Begge parter er af det synspunkt, at den nuværende internationale situation er strålende. Verdens revolutionære folk vågner og deres styrke vokser. Lande ønsker uafhængighed, nationer ønsker befrielse og folket vil have revolution – dette er en uimodståelig historisk strømning. Den skylder den gamle orden væk, som er bygget på kolonialisme, imperialismen og stormagtstyranni. Hele verden er i uro og oprør. Alle de grundlæggende modsigelser i verden skærpes yderligere. Supermagternes stræben efter verdensherredømme bliver mere og mere intens. Faren for en ny verdenskrig er stigende. Folk i alle lande må være beredt. Hvis imperialisterne vover at starte en ny krig, vil det helt sikkert fremskynde deres egen dødsdom og føre til nye sejre for verdens folks revolution. Hvad enten krigen giver stødet til revolutionen, eller revolutionen forhindrer krig – under alle omstændigheder vil verdens fremtid være lys."

Spanien

Sammenlignet med sidste år er antallet af strejker steget stærkt. Officielle kilder viser, at 313.400 arbejdere indenfor de større industri-grene deltog i 560 strejker de første 6 måneder i protest mod de forværrede leveforhold. Det gav kapitalisterne et tab på 7.796.000 arbejdstimer. Arbejdsløsheden er steget til 2,2% omfattende 290.000 arbejdere, ifølge de officielle – lave – tal.

USA

I Detroit kæmpede hundredevis af unge afro-amerikanere hele 2 døgn mod overmægtige politistyrker. Baggrunden er dels generelt den høje arbejdsløshed, ca 23%, dels aktuelt en hvid bar-ejers nedskydning af en 18-årig neger. Bar-ejeren krævedes afstraffet af befolkningen, men fik omgående politibeskyttelse.

Nederlag i kampen mod SEKTERISMEN

Indtil for kort tid siden eksisterede der tre marxistisk-leninistiske organisationer i Danmark. "Maoister" og "organisationer på det yderste overdrev" som vi kaldes af de borgerlige bladsmørere og deres herre kapitalister. Vi er organisationer som er opstået i kamp mod de såkaldte arbejderpartier og er ved at udvikle en arbejderpolitik, som disse har svigtet. En af disse organisationer MLE (Marxistisk-leninistisk Enhedsforbund) er nu opløst og har besluttet at søge optagelse i den anden KFML (Kommunistisk Forbund Marxist-Leninister). Den tredje er os selv, Kommunistisk Arbejderforbund. Vi vil i den anledning gøre status over, hvor det udvikler sig hen af med de to tilbageblevne.

Årsagen til det endelige sammenbrud for MLE ligger tilbage i maj sidste år, hvor MLE forsøgte at bryde med den sekterisme, som dengang prægede venstrefløjen totalt.

Dengang opfordrede MLE dels til at slutte op om DKP's og SF's 1. maj tog og dels søgte man at føre denne linie videre under de efterfølgende "maj-strejker," hvor man bakkede op om DKP's og Formandsinitiativets (FI) demonstrationer. Da så DKP og FI tog fat på at køre bevægelsen i sæk og malk, vendte man tilbage for at afsløre dem, fordi man ikke ville splitte kampen mod Hartling.

Denne politik fremstilles i dag som "forrædderi." Det mener vi ikke er nogen retfærdig vurdering. Tværtimod. Når man ser tilbage på begivenhederne, så forekommer MLE's politik at have positive sider, som de to andre ML-organisationer (KFML og KAM-l) bestemt ikke havde dengang!

Dengang var en sådan tankegang uhørt i de to organisationer. De var tilfredse med at stå udenfor bevægelsen og råbe og skrig om, at DKP ville forråde kampen. Med denne linie var de ikke i stand til at stille noget som helst op, der kunne erstatte DKP som ledelse i den aktuelle situation. Det forsøgte MLE i det mindste.

HVORFOR LYKKEDES MLE'S FORSØG IKKE?

MLE's fejl var, at man troede, at DKP ville være konsekvent i kampen mod borgerskabet. DKP kan kun gå fremad, hvis det sætter sig i spidsen for de spontane opsving i arbejderklassens kamp. Men "maj-strejkerne" viste, at DKP tjener andre interesser, idet man ved den første den bedste lejlighed skyndte sig at kvæle opsvinget, for at indynde sig hos Socialdemokratiet. Men da det kun er DKP, der i dag har format til at kunne tage ledelsen af et landsomfattende opsving, så var det korrekt af MLE at lægge politiken ud fra denne kendsgerning og forsøge sig med en form for enhedspolitik. Man skulle blot ikke have nøjedes med at mane til enhed. Man skulle også have fremsat

maj-strejkerne

konkrete forslag til hvordan DKP kunne have skabt en bedre mobilisering af arbejderne. På denne måde kunne man dels have tvunget DKP til at føre kampen længere end de selv brød sig om. Dels ville man have effektiviseret afsløringen af dem, når de før eller siden ville have sagt nej til et eller andet fornuftigt krav. Samtidig havde man stillet et alternativ op, og ikke isoleret sig fra bevægelsen blandt arbejderne.

KONSEKVENSERNE AF MAJ-STREJKERNE

Vi har siden da forsøgt at udvikle en sådan enhedspolitik, som vi anser for den eneste reelle måde at forsvare arbejderne klasseinteresser på idag.

Desværre er MLE gået en anden vej. De benægter i dag, at der skulle have været noget som helst positivt i de enhedsforsøg, de gjorde. I stedet har man betingelsesløst accepteret hele den super "venstreradikale" kritik, som KFML har kørt frem med. Ikke bare mod den taktik MLE har anvendt, men i stadig større omfang mod taktik i det hele taget.

HVAD BETYDER DE TO OPFATTELSESR I PRAKSIS?

Til arbejdsløshedsdemonstrationen d. 26.11., uddelte KFML en løbeseddel, der "afslørede" at formålet med demonstrationen var at få udsdelt Hartling med Anker. Det var et fedt hvem der havde regeringsmagten. Da man ikke kunne

støtte dette formål, så kunne man heller ikke støtte demonstrationen mod arbejdsløsheden. Man skrev overhovedet ikke en brik om, hvorvidt man skulle gå med eller ej!

Vi påpegede her, at DKP havde sløffet en række krav for at få Anker med i demonstrationen. Vi rejste så selv disse krav og opfordrede til at demonstrere for dem.

Heller ikke i kampen mod statsindgrebet havde KFML nogen linie bortset fra, at "afsløre" at DKP forrædt kampen.

Vi pegede på at en landsdækkende organisering af kampen var nødvendig, hvis indgrebet skulle afvises, og vi opfordrede DKP til at indkalde en faglig landskonference i lighed med den man afholdt i oktober.

De samme to linier går igen i holdningen til folketingsvalg. KFML mener ikke man skal stemme. Man skal boykotte valget så længe KFML ikke selv stiller op. De er ligeglade med hvordan folketinget er sammensat. Om det er en "arbejder" regering eller en erklæret borgerlig, der skal administrere kapitalismens udbytning og undertrykkelse, om Socialdemokratiet skal støtte sig på Venstre eller på SF/DKP o.s.v.

Vi mener, at man skal stemme på DKP. Da vi ikke selv kan stille op endnu, så mener vi bedst at kunne forsvare arbejderklassens sag ved at arbejde for at det bliver DKP, der får medansvar for kapitalisternes krisepolitik, i stedet for Venstre.

Det er ikke nok at afsløre sandheden om DKP gennem propaganda og agitation. De skuffede socialdemokratiske vælgere der i den kommende tid vil strømme til DKP og de der i dag sætter sin lid til dette parti, vil først forlade det den dag de af egen bitter erfaring har lært dets sande natur at kende.

ENHED I M-L BEVÆGELSEN

To m-l organisationer er een for mange. Vejen ud af denne situation er, at man diskuterer sig frem til en fælles strategi og taktik. Vi håber på, at der kan komme en sober og livlig debat om dette mellem KFML og KAM-l.

Lær af historien

"Komintern" - forkortelsen for 3. Kommunistiske Internationale, der eksisterede i 20'erne og 30'erne - er ofte i den borgerlige hetz og historieforkæmper blevet beskrevet som et indadvendt og sammenspielt foretagende, som kun beskæftigede sig med egne "partianliggender".

Men sandheden er, at Kominterns partier i de enkelte lande aktivt deltog og gik i spidsen for de arbejdende massers kampe for bedre levevilkår og for et andet samfundssystem. Det vil man f.eks. kunne overbevise sig om, når ARBEJDERFORLAGET i slutningen af september udgiver et af Kominterns dokumenter, nemlig Eksekutivkomiteens (den øverste ledelse) beretning til den 7. Verdenskongres i 1935, som vi her bringer et uddrag af:

Hvorfor blev arbejderne stormende politiske bevægelser kun en grell opflammen uden alvorlige resultater for befrielseskampen? Hvorfor slog de ikke om i en politisk massekamp imod den borgerlige stat?

Årsagerne ligger i følgende 4 hovedsvagheder:

Disse bevægelser opstod for størstedelen spontant uden alvorlige forberedelser, uden en organisatorisk sammenslutning af alle kræfter, uden konkrete kampmål. Kun i få tilfælde var det bevægelser, der fulgte det kommunistiske partis opbråd.

Det kommunistiske parti forsøgte ganske vist at give disse bevægelser konkrete paroler, udvidede deres rammer og hævdede dem op på et højere trin i massernes politiske bevidsthed; men Socialdemokratiet og de reformistiske fagforeninger satte sig imod det af al magt. De kommunistiske partier var endnu ikke stærke og indflydelsesrige nok til at organisere de masser, der rejste sig spontant til politisk kamp og at give dem en fast ledelse.

I disse bevægelser deltog kommunister, socialdemokrater og uorganiserede. Disse i kampen spontant indtrædende masser kunne kun da sammenholdes på længere tid og føres videre i kampen, hvis der var blevet dannet

en enhedsfront mellem de kommunistiske og socialdemokratiske organisationer. Men Socialdemokratiet vendte sig imod en sådan enhedsfront og gjorde den umulig. Det ville endvidere have været nødvendigt at skabe varige, af masserne selv valgte organer, der var sammensat af kommunister, socialdemokrater og uorganiserede til ledelse af kampen, organer, som havde tilstrækkelig autoritet blandt masserne til at drage stadig brede masser ind i kampen og samtidig dermed at sikre den revolutionære udvikling af hele bevægelsen. Sådanne organer blev dog ikke skabt.

Tanken om sådanne varige organer dukkede ganske vist op i arbejdsløshedsbevægelsen, men de by- og distriktsudvalg for arbejdsløse, som kommunisterne her og der skabte, var hverken organiseret på tilstrækkelig bred basis eller havde tilstrækkelig autoritet blandt masserne til at opfylde denne store opgave. De blev intetsteds til noget bemærkelsesværdigt politisk centrum, til et midtpunkt for alle arbejderne sympati, ikke til en sag, der angik hele klassen. Kommunisterne forsøgte ikke en eneste gang alvorligt at forklare arbejderne meningen med og betydningen af disse organer. Følgen deraf var, at bourgeoisiet og Socialdemokratiet fik mulighed for at fremstille disse organer som "ansvarsløse", tilfældige organer, eller som rent kommunistisk partiarbejde og derved svække deres indflydelse på de ikke-kommunistiske arbejdere.

De kommunistiske partier har ganske vist tilegnet sig den VI. Verdenskongres' grundlæggende konstatering af, at et nyt revolutionært opsving er i færd med at opstå. Men de har samtidig ikke gjort sig tilstrækkelig klar over, at det revolutionære opsving ikke er adskilt fra den revolutionære krise ved en kinesisk mur. De gjorde sig ofte lovlig simple forestillinger om den måde, hvorpå arbejdermasserne bryder med deres gamle reformistiske ledelse og går over på den revolutionære kamps side.

1931: Under en protestdemonstration på Christiansborg i anledning af Naks-kovbegivenhederne huggede politiet voldsomt ind. Justitsminister i den socialdemokratiske-radikale regering og øverste chef for politiet, var Zahle.

KUNST & KULTUR

PERRY MASON ville have spærret dem inde

TV-anmeldelse:

KOJAK

Hvis Perry Mason nogen-
sinde havde mødt Mc Cloud
og Kojak dengang i begyndel-
sen af tresserne, så var de
to moderne TV-strømmer
blevet spærret inde på stedet.
Den ene for lydhedsnægtel-
se og ulovlig våbenbesiddel-
se, den anden for vold og
indtrængen hos USA-borgere
uden dommerkendelse. Men
tiderne har skiftet, som be-
kendt.

Selvfølgelig var det ameri-
kanske politi og retsvæsen
også upopulært dengang. Men
ikke mere end at en lovlydig
duksedreng som Perry Ma-
son kunne lappe lidt på til-
liden til det så højt besungne
amerikanske demokrati. Idag
må TV-selskaberne komme
det upopulære amerikanske
politi til hjælp på anden vis.
Og hvad er mere nærliggen-
de end at fremstille det lige
præcis som det er: korrupt
og brutalt, som det sker i
Kojak-filmene, eller auto-
ritært og udueligt ledet som
det sker i Mc Cloud-filmene.
Og så ellers fortælle den
samme gamle historie: Trods
næsten uoverstigelige van-

skeligheder og forhindringer
så sejrer retfærdigheden
alligevel til sidst.

Men de beskudte hensigter
kan alligevel ikke skjules.
For hvad er moralen i samt-
lige Mc Cloud og Kojak-film?
Den er at "loven" og "ret-
færdigheden" kun kan opret-
holdes på en måde: ved at
bryde loven. Mc Cloud må
ustandselig sætte sig ud over
reglerne for politimæssig
opførsel, Kojak bryder ind
hvor som helst med sin pi-
stol og sin karate - uden
dommerkendelse, vel at mær-
ke. Men er det ikke fascis-
men i en nøddeskal: Det ka-
pitalistiske samfunds "lov og
orden" skal opretholdes for
enhver pris, med ethvert
middel, også de ulovlige og
udemokratiske?

Serierne glider selvfølgelig
kun ned, fordi det altid er de
store narkohajer, internatio-
nale forbryderbander og kor-
rupte politikere og finansfyr-
ster, der må sprælle i Kojaks
jernnæve. Netop de folk, der
går fri ude i det virkelige
pulveriserende liv, hvor det
er folk af en anden hudfarve,
folk af en anden politisk op-
fattelse og fortvivlede små-
forbrydere, der bliver tær-
sket og skudt først - og spurgt
ud bagefter.

Så slemt er det danske poli-
ti jo ikke - endnu. Det ind-
skrænker sig til at bære
strejkende arbejdere ud fra
deres arbejdsplads ved hjælp
af hunde og håndkantslag,
banke nogle narkomaner og
slumstormere på Nørrebro
og andre småting. Men den
danske kapitalisme er også
i krise, flere og flere lag i
befolkningen protesterer mod
statens forskellige overgreb.
Det danske fjernsyn ser å-
benbart en opgave i, bl. a.
ved hjælp af amerikanske
TV-serier, at vænne os til
myndighedernes svar på det.

Det er så synd for fru Jensen

På Borgens Forlag er der
udsendt en samling af danske
Beat-sange fra de sidste 10
år, med titlen: "Hej du!"

De sidste 10 år har jo været
en bevæget periode, men når
man studerer, hvordan det
har givet sig udslag i det, der
kaldes "dansk beat", så får
man et noget nedslående bil-
lede.

Normalt forbinder man jo
beat med en eller anden form
for opgør med det borgerlige,
kapitalistiske samfund, og
det kan heller ikke nægtes, at
der er en forskel mellem de
tekster, der her præsenteres
og dansk-toppen.

Forskellen består i, at man
nærmer sig mange realistis-
ke emner, som er tabu i
dansk-toppen, så som arbejds-
ulykker, stofmisbrug, bolig-
forholdene, kriminalitet, krig
osv.

Hvordan skal man placere
mafiaen i det amerikanske
samfund? Det spørgsmål
forsøger The Godfather II
at give et svar på, uden at
det lykkes særligt godt.

Filmen handler om den si-
cilianske mafiafamilie, der
forsøger at få en fod inden-
for i det amerikanske kapi-
talistiske samfund. Men fa-
milien har deres problemer:
Deres grove metoder til at
komme af med modstander-
ne passer ikke så godt til
amerikanernes mere smarte
metoder. Sicilianernes øko-
nomiske modstandere udnyt-
ter dette og skaffer dem en
retsundersøgelse på halsen,
om hvad de egentlig har fo-
retaget sig i de 45 år de har
været i USA.

Men hovedvidnet kan "intet
huske" da han sidder i rets-
salen, og anklagen ophæves.
Endnu engang har man kla-
ret frisag overfor "retfær-
digheden".

Et af filmens få sande øje-
blikke er netop forhørssce-

nen. Der viser man hvor-
dan komiteens medlemmer
er styret af økonomiske in-
teresser. "Undersøgelsen"
er bestemt ikke upartisk,
den er gennemkorrupt.

Men desværre forfalder
filmen snart til forløjede bil-
leder af det amerikanske
samfund. De påne USA-ka-
pitalister, den legale mafia
er ikke nær så brutal som
det "sicilianske pak, med
olie i håret og blankt silke-
tøj" for at bruge en af de
korumperede senatorers ord.

Mafiaen bliver fremstillet
som en helt speciel forete-
else, der klart adskiller
sig fra de amerikanske ka-
pitalister fordi disse ikke
myrder deres klassebrødre
på samme grove måde.

Konklusion: USA-samfun-
det fungerer trods alt gan-
ske godt hvis man bare kan
få de sicilianske metoder
tilpasset dertil.

Så vil man spare 25 kr. og
4 timer, så lad være at se
Godfather II.

Arbejdsløshedsarbejdet har
altid været og er stadig for
kommunister et vigtigt ar-
bejdsområde. Dette arbejde
må baseres på enhedsarbej-
dets grundlag, hvor man ikke
udelukkende lægger sin egen
linie frem og deltager i hunde-
slagsmål med andre partier,
organisationer og fraktioner

Resultatet bliver som beskre-
vet i artiklen, at de arbejds-
løse "generelt mister interes-
sen" og fordufter. Udgangs-
punktet må i stedet være de
arbejdsløses egne krav med
alle deres illusioner om DKP
og fagforeningerne. KAM-l
skal selvfølgelig lægge sin
egen linje frem, at arbejds-
løsheden ikke kan afskaffes
under kapitalismen o. s. v.,
men for at afsløre DKP og

Men alle sangene er ikke
lige sløkke. En hel del af
dem beskæftiger sig med de
arbejdende massers besvær-
ligheder uden at flippe ud i
den åbenlyse egoisme.

Tendensen i disse sange er
imidlertid, at man nøjes med
at udtrykke sin medynk oven-
fra og ned. Det er så synd for
fru Jensen, der sidder så
ensom i sit vindue i Saxogade,
det ender såmænd med, at hun
hopper ud. Ak ja, sådan er
kapitalismen.

Det er ikke direkte forkert,
men det har heller ikke noget
med realisme at gøre. Sådan
betragter velmenende slum-
søstre arbejderklassen. Hvad
der generelt savnes er sange,
som skildrer arbejdernes
egen klassedrift, dens - mere
eller mindre - bevidste, men
altid tilstedeværende kamp
mod undertrykkelsen.

Denne mangel plus den
næsten totale mangel på
interesse for klassekam-
pen ude i verden er det
mest iøjenfaldende ved
beat-sangbogen.

Men nye grupper er ved at vok-
se frem. DE RØDE RAKET-
TER er en af dem. Vi gengiv-
er her en af deres sange, der
vil være at finde på en LP der
udkommer i december:

CHILE MIT FÆDRELAND

Tusind hænder bar ham
fremad
Allende er vores mand
Nu skal stemmesedlen tale
Chile mit fædreland

Slut med USA's lakejer
og nød over al forstand
Hør hvor folkefronten bruser
Chile mit fædreland

Vold og terror det var svaret
Mit land på fallittens rand
Tusind hænder under hælen
Chile mit fædreland

Folket råbte på geværer
da Chile blev sat i brand
Ingen til at lede kampen
Chile mit fædreland

Drømmen om en fredelig vej
bygger på blodigt sand
Lad nu blot geværet tale
Chile mit fædreland

Supermagter og lakejer
kender kun "tand for tand"
Lad nu blot geværet tale
Chile mit fædreland.

debat debat debat debat debat debat debat debat debat de

OM ARBEJDS- LØSHEDS- ARBEJDET

Artiklen om erfaringerne
fra arbejdsløshedsarbejdet i
Odense giver et godt indtryk
af hvorledes Fællesorgani-
sationen og DKP ikke virkelig
ønsker at sætte aktiviteter i
gang for at opfylde de arbejds-
løses krav. Alligevel var der
på bladkritikmødet her i Svend-
borg fuldstændig enighed om,
at den generelle linie, som de
arbejdsløse KAM-l'er har
lagt for dagen i Odense har

været fejlagtig.

Det er udmærket og rigtigt
at KAM-l går ind i arbejds-
løshedsudvalget, oprettet af Fæl-
lesorganisationen. På det
stiftende møde deltager 25 ar-
bejdsløse. KAM-l's arbejds-
løse lagde så den linie, at af-
sløre Fællesorganisationen,
som saboterede ethvert ini-
tiativ fra de arbejdsløse. Dette
forløb herefter ved diskussio-
ner mellem de forskellige po-

litiske, retninger. Der sker så
bare det uheldige at ud af de 25
arbejdsløse sidder der til
sidst kun 3-4 KAM-l'er til-
bage. Som det står i artiklen
erkendes det, at "for at føre
denne kamp igennem (mod
Fællesorganisationen og DKP)
har vi svigtet arbejdet for de
arbejdsløses krav, og de ar-
bejdsløse har generelt mistet
interessen for det vi hid-
til har kunnet præstere".
Man kunne så forvente, at
KAM-l's arbejdsløse i Oden-
se derefter var kommet til
den erkendelse at de havde
lagt en fejlagtig linie. Det
synes ikke at være til-
fældet, da det hedder i ar-
tiklen: "vores opfattelse er
at det har været nødvendigt
at føre kampen igennem..."
(vores understregning).

Arbejdsløshedsarbejdet har
altid været og er stadig for
kommunister et vigtigt ar-
bejdsområde. Dette arbejde
må baseres på enhedsarbej-
dets grundlag, hvor man ikke
udelukkende lægger sin egen
linie frem og deltager i hunde-
slagsmål med andre partier,
organisationer og fraktioner

Resultatet bliver som beskre-
vet i artiklen, at de arbejds-
løse "generelt mister interes-
sen" og fordufter. Udgangs-
punktet må i stedet være de
arbejdsløses egne krav med
alle deres illusioner om DKP
og fagforeningerne. KAM-l
skal selvfølgelig lægge sin
egen linje frem, at arbejds-
løsheden ikke kan afskaffes
under kapitalismen o. s. v.,
men for at afsløre DKP og

fagforeningernes rådne po-
litik, må vi tage dem på or-
det, når de vil bilde os ind,
at man kan presse byråd og
folketing til at skaffe arbej-
de til alle. Derved får man
en levende afsløring af fag-
foreningerne og DKP, sådan
at de arbejdsløse selv i prak-
sis erkender DKP's og fag-
foreningernes forræderi. Det-
te vil skabe tillid og respekt
for KAM-l's politik og iøv-
rigt være i overensstemmelse
med vores landsmøde angå-
ende et bredt enhedsarbejde,
hvor arbejderklassen som hel-
hed ikke vindes ved teoretis-
ke argumenter, men ved kon-
kret vejledning og handling.

Kommunistisk Arbejderfor-
bunds arbejdsgruppe og
sympatisører i Svendborg.

Interview med to lærlinge:

'VIL MAN HAVE NOGET, MÅ MAN KÆMPE FOR DET'

Arbejderbladet har talt med to lærlinge om muligheden for at øve indflydelse på indholdet af deres uddannelse. Da den ene netop er blevet fyret fra deres fælles arbejdsplads, Thrige-Titan i Odense, ønsker de at være anonyme.

AB: Hvordan mener I egentlig, at den nye Erhvervsfaglige Grunduddannelse (EFG) opstod?

Lærl.: Vi mener, den mest er opstået p.g.a. kapitalens krav om "kvalificeret" arbejdskraft, og ikke så meget p.g.a. lærlingenes krav om "væk med mesterlæren". I 1967 blev der nedsat et udvalg - Mikkelsen-udvalget -, som skulle revidere lærlingeuddannelsen. Dette udvalg udarbejdede da også sin betænkning delvis ud fra EF-materiale om uddannelse af arbejdskraft og ud fra den tyske uddannelse, kaldet Stufen-plan, som er en trindelt uddannelse. Denne Stufen-plan dannede grundlag for de forsøg, man satte i gang indenfor Metal i 1969-70. I 1971 blev erfaringerne gjort op, og EFG-uddannelserne blev vedtaget i 1972. Man regner med, at EFG i 1980'erne helt skal have overtaget lærlingeuddannelserne.

AB: Hvad er egentlig forskellen på den gamle mesterlære og den nye EFG-uddannelse?

Lærl.: Ja, hvis vi tager det rent faglige først, er det jo sådan, at vi på EFG først går et halvt år på skole, hvor vi snuser til de forskellige arbejdsområder inden for faget (her Metal), og det, vi allerede nu kan mærke er, at de hele tiden skærer ned på forskellige undervisningsområder. F.eks. skulle vi have haft svejsning det første år, men det blev udskudt til næste år, og det er nu slet ikke sikkert, om vi overhovedet skal lære at svejse. For det andet har de også her skåret uddannelsestiden ned fra 40 timer a 50 min. til 35 timer a 45 min., hvad der ikke giver uddannelsen. Vi var også to hold på skolen, der kraftigt protesterede imod dette,

og krævede 40 timers undervisning om ugen. Men der er også noget andet, der har stor betydning, nemlig det, at vi i det første år overhovedet ikke er i kontakt med arbejdspladserne. Når vi så til dette lægger, at hovedparten af vores lærere er tidligere værkførere, fallerede mestre og tidsstudiefolk, ja, så kan I nok forstå, at det er en kraftig indoktrinering, vi er udsat for.

AB: Men har I selv ingen indflydelse på undervisningen?

Lærl.: Hvis vi tager det faglige først, som udgør 75% af undervisningen, så er det så fast programmeret, at hvis en eller anden ting mislykkes, så er der ikke tid til at lave den om. Nej, så er det videre til det næste. Vi står hele striben og laver den samme klods, og så er det bare videre til næste opgave. Der er godt med konkurrence på om, hvem der bliver først færdig, hvilket kan være ødelæggende for kammeratskabet.

AB: Men hvad så med den almene undervisning?

Lærl.: Programmet varierer fra årgang til årgang og fra skole til skole, men vi har haft fem timers almene fag og fire timers valgfrie. I de fem timer har vi forskellige emner til diskussion og kurser i førstehjælp, notatteknik, samarbejdslære m.m. I de fire valgfrie timer kan vi f.eks. have dansk, matematik, fysik, færdighedsfag, foto osv. Lærlingebevægelsen kæmpede jo i sin tid hårdt for at få samfundsfag med i undervisningen. Det har vi også fået nu, men i form af den groveste borgerlige indoktrinering. Lærerne her har færdigsyede planer, som f.eks. virksomhedslære, samarbejdskurser, hvordan folketinget er opbygget. Hvis man vil have noget som helst andet igennem, må man kæmpe hårdt for det. F.eks. har vi på vores hold selv tilrettelagt undervisningen, ofte efter meget diskussion med lærerne, men vi har taget em-

Personen på billedet er ikke den interviewede.

ner op, f.eks. arbejdernes overtagelse af LIP i Frankrig, og har arbejdet i grupper om krise og arbejdsløshed, fremmedarbejderproblemet, Chile osv. Men det, det drejer sig om, er hele tiden at have alternative forslag, og man må være klar over, at man godt kan blive smidt ud af skolen, hvis man er alt for rapkæftet.

AB: Hvordan er det så med lærlingenes løn på EFG?

Lærl.: Ja, det er jo meningen, at staten efterhånden skal overtage alle skoleomkostningerne fra arbejdsgiverne, så at vi efterhånden får samme status som almindelige studerende. På grundlag af dette vil de så skære lønnen på basisåret væk. Det vil betyde, at der er mange, der ikke kan gå i lære. Men nu er det sådan, at vi det første år får gennemsnittet af, hvad en almindelig lærling får i løn og skolepenge. Dvs. at mesteren nu får en billig lærling, som har lært de grundlæggende ting uden, at han skal punge ud med skolepenge.

AB: Under den gamle lærlingeuddannelse skrev man jo kontrakt for hele læretiden, samtidig med at man havde et halvt års prøvetid. Hvordan ligger det med EFG-lærlingenes sikkerhed for at kunne gennemføre deres læretid?

Lærl.: Ja, under mesterlæren er man da sikret, så længe uddannelsen varer, men på EFG-Metal har man kun kontrakt et år ad gangen, og man har på intet tidspunkt nogen sikring for, at man kan gennemføre uddannelsen. Lærlingen skal selv finde sig en læreplads, og hvis han ikke finder sig en, kan han ikke fortsætte på skolen. For mit vedkommende var det sådan, at efter et års skoletid og et år i praktik på Thrige-Titan (hvor vi var fire EFG-lærlinge), fik jeg at vide, at jeg ikke kunne fortsætte. De andre kunne godt fortsætte, og da jeg spurgte om en begrundelse, sagde de, at de overhovedet ikke behøvede at give

nogen begrundelse, da det her drejede sig om kontraktfornyelse, men at det forøvrigt var p.g.a. manglende samarbejdsvilje. Vi fire EFG-lærlinge på T-T havde altid, når der skulle laves et eller andet, handlet i enighed, så vi kunne kun se det som en måde for firmaet at splitte os på, for at vise, hvem der egentlig bestemmer. Det er selvfølgelig kotyme, at når man har fået en læreplads, ja, så kan man regne med at kunne færdiggøre sin uddannelse her. Men sådan er det ikke under EFG! Virksomheden kan uden begrundelse slette lærlinge fra, der er politisk aktive. Så, når vi ser dette i sammenhæng med, hvor svært det er at få praktikpladser, er det let at forstå, at vi lærlinge er i en presset situation. Bare vi råber den mindste smule op, kan vi risikere ikke at kunne gennemføre uddannelsen.

AB: Men hvad kan lærlingene gøre imod dette?

Lærl.: Hvad undervisningen angår, må man hele tiden prøve at stille sig på bagbenene over for denne indoktrinering, og komme med forslag til alternative emner, man kan tage op, for at få en modvægt mod al den undervisning i samarbejde og atter klasesamarbejde. Man må først og fremmest stå sammen lærlingene imellem, og så selvfølgelig arbejde sammen med svendene på værkstedet i alle spørgsmål, faglige som politiske. Vi kørte på T-T som en meget fast lærlingegruppe, hvor vi bl.a. holdt månedlige møder om uddannelsen, delte vores løn og fæderøvsstillæg lige over osv. Svendene har været meget interesserede i, hvad vi lavede, og har støttet os. De har bl.a. lavet de turnusplaner, vi har kørt igennem på fabrikken. Disse planer har bl.a. bevirket, at alle lærlinge har været ved forskellige maskiner. Det må være helt klart, at alle lærlinge må deltage aktivt i forbedrelsen af vores uddannelse, så den ikke yderligere forringes.

KONTAKT KOMMUNISTISK ARBEJDER FORBUND

Ingen af de partier der kalder sig arbejderpartier, heller ikke Danmarks Kommunistiske Parti, vil være i

stand til at lede arbejderklassen i kampen om magten i samfundet. Det kan kun et virkeligt kommunistisk parti. KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUNDs formål er at opbygge dette parti.

Vi henvender os først og fremmest til arbejderklassen fordi arbejderne er de eneste der ikke har noget at miste ved en socialistisk revolution - men en verden at vinde! Derfor siger vi til enhver klassebevidst arbejder: Tag kontakt med Kommunistisk Arbejderforbund, deltag i spredningen af Arbejd-

erbladet, deltag i vores studiekredse, hvor vi diskuterer aktuelle politiske og faglige problemer. Hvor vi drager lære af arbejderbevægelsens erfaringer, de historiske såvelsom de aktuelle, de nationale såvelsom de internationale. Altsammen med det ene formål: At sprede socialismens ideer, styrke forståelsen af, at det er nødvendigt at kæmpe mod kapitalens og supermagternes overgreb. At det er nødvendigt med en samfundsomvæltning. Henvend dig til nærmeste kontakt-adresse.

HORSENS:
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSSENS

ÅRHUS:
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

KØBENHAVN:
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (tlf. TR 6627)

ODENSE:
RØDE STJERNE
GRAVENE 3
5000 ODENSE

KOLDING:
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

NYBORG:
POUL WEILE
CHRISTIANSUNDSVEJ 45 A
5800 NYBORG

ÅLBORG:
LENNART GRADEN
RAVNKILDEVEJ 38, 1.
9000 ÅLBORG

SVENDBORG:
JØRGEN NIELSEN
MØLLEGADE 13, 3.
5700 SVENDBORG